

Älkää tehkö sitä ruokaa, joka on katoavainen, vaan sitä ruokaa, joka pysyy iankaikkiseen elämään, jonka Ihmisen Poika teille antava on. Sillä Isä Jumala on sen valmistanut. Joh. 6. 27.

Evankelista Johannes on kirjoittanut kuudennessa luvussa, että paljon imisiä oli kokoontunut Jeesuksen tykö, että he näkivät Hänen merkkinsä, kuin hän teki sairaissa. Se ihmisjoukko oli siis kokoontunut ainoastansa kurkistelemisen tähden, mutta ei sen tähden, että he saisivat valistusta sielullensa. Kuitenkin antaa Jeesus heille ruokaa, koska he ilman ruuatta olivat lähteneet matkaan. Sillä heillä oli semmoinen tyhmyys ja taitamattomuus, etteivät ymmärtäneet ottaa maallista ruokaa matkaansa. Ja koska Vapahtaja olisi tahtonut heille antaa hengellistä ruokaa, niin eivät he saattaneet sitä vastaan ottaa. Sen tähden täytyi hänen antaa heille maallista ruokaa, koska heillä oli totinen tarve.

Tästä Vapahtajan armeliaisuudesta ottavat nyt suruttomat paljon armoa itsellensä ja sanovat: "ruokkipa Vapahtaja silloin suruttomia, eikö hän meitä myös ruokkisi?" Kyllä totisesti hän ruokkii ja ylläpitää hukan penikoitakin. Ja kaarneen pojat, jotka hänen tykönsä huutavat, saavat elatuksensa. Mutta kuinka hukanpenikat kiittävät häntä sen edestä, että hän heitä ruokkii? Me kuulemme Jوهانuksen evankeliumista, että se suruton kansa, jota Jeesus oli ruokkinut, tuli taas toisena päivänä tahtomaan ruokaa ilman vaivatta. Mutta silloin sanoi Jeesus heille: "Totisesti sanon minä teille, ette te etsi minua sen tähden, että te näitte ihmeen, vaan että te saitte leipää syödä ja olette ravitut". Näistä Vapahtajan sanoista kuulemme me, että suruton kansa tulee Vapahtajan tykö peräsuolensa tähden, mutta ei sielunsa ylösrakennukseksi, eikä sanan tähden, jota hän heille saarnaa. Sen tähden sanoi hän heille "Älkää tehkö sitä ruokaa, joka on katoavainen, vaan sitä, joka on pysyväinen iankaikkiseen elämään".

Mutta eipä suruton kansa viitsi semmoisia sanoja ottaa korviinsa. Eivät he huoli siitä ruuasta, joka on pysyväinen iankaikkiseen elämään. Sillä sama Johannes evankelista kirjoittaa, että he rupesivat tinakaamaan Jeesuksen kanssa, koska hän tarjosi heille kristillisyyttä. He sanoivat nimittäin

Jeesukselle näin: "Mitä ihmettä siis sinä teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinun päällesi?"

Tästä suruttoman kansan kysymyksestä kuuluu nyt, ettei suruton kansa tyydy vielä siihen, että Jeesus ruokkii heitä ilmaiseksi, vaan he tahtovat vielä erinomaisia merkkejä nähdä. Ja sama luonto näkyy olevan vielä nytkin suruttomalla kansalla. Eivät he vielä sitä pidä ihmeenä, että Jeesus täyttää heidän peräsuolensa, vaan he tahtovat suurempia merkkejä nähdä. Niin kuin esimerkiksi tämän aikaiset suruttomat vaivaiset, koska he tulevat kristityn tykö vaatimaan ruuan apua, jos kristitty ei jaks heidän peräsuoltansa täyttää, niin paljon kuin he tahtovat, käyvät he kristillisyyden päälle ja sanovat: "Mikäs kristitty se on, joka ei anna vaivaisille ruokaa?" Vaikka nyt kristityt antavat mitä heiltä liikenee ja vielä enemmänkin kuin mitä liikenee, niin ei suruttomat vaivaiset vielä siihenkään tyydy, vaan he tahtovat suurempia merkkejä nähdä, ennen kuin he uskovat, että kristillisyyden on oikea.

Kun Juudalaiset kerran tulivat anomaan merkkiä taivaasta, vastasi Jeesus: "Tämä nurja ja huorintekijä sukukunta tahtoo merkkiä nähdä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä, kuin profeetta Joonan merkki." Jos suruttomat hengellisen vihan tähden kantavat kristittyjen päälle, että he ovat väärät profeetat ja villihenget, niin silloin saavat suruttomat nähdä profeetta Joonan merkit. He saavat nähdä, kuinka se suuri valaskala nielee profeetta Joonan ruumiin, ja kuitenkin on Joonan henki elämässä.

Tätä ei maailman joukko pidä ihmeenä, että Joonas vielä valaskalan vatsassa huutaa Herran tykö. Eivät suruttomat ymmärrä, että se on suurin merkki, kun kristittyjen henki elää, vaikka heidän ruumistansa vaivataan. Eivät suruttomat ymmärrä, että se on suurin ihme, kun kristityitä vihaataan ja vainotaan uskonsa tähden maailmassa, ja kuitenkin pysyvät uskossansa. Tämän kristittyjen urhoollisuuden ja kärsivällisyyden pitivät pakanat ylpeytenä, irstaisuutena ja uppiniskaisuutena, ja sanottiin, että kristityt ovat sellaiset villihenget,

jotka eivät tottele esivaltaa. Mutta tämä kristittyjen usko ja kärsivällisyys vainon alla, on suurin merkki ja ihme, mikä on taivaan alla tapahtunut. Ja kuitenkin pakanat sanovat: "Ei se, kristittyjen rohkeus kuolemassa, ole muu kuin hengellinen ylpeys ja paatumus."

Meidän pitää nyt Jumalan armon kautta katseleman, minkä kaltaisia merkkejä ja ihmeitä suruton kansa tahtoo nähdä, ennen kuin se uskoo. Mutta niin kuin opetuslasten käskettiin koota muruja, jotka olivat liiaksi jääneet aterioitsevilta, niin me myös toivomme, että he kokoavat visusti niitä muruja, jotka ovat jääneet entisestä kristillisyydestä. Vaan he [suruttomat] antavat niitä muruja koirille ja sanovat: "koira syököön muruja, ei nyt ole se kristillisyyttä mikä silloin [oli]." Mutta se suuri Ristin-kantaja, joka silloin on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla, ruokki-koon ja ravitkoon niitä miehiä, jotka ovat näljän tähden kokoontuneet Jeesuksen opetuksia kuulemaan, niin kuin me toivomme, että opetuslapset ovat koonneet niitä muruja, jotka ovat entisestä kristillisyydestä jääneet.

Kuule taivaan Kuningas, kuinka kaarneen pojat huutavat sinun tykösi ja myös tiaiset, pulmuset ja satakieliset, jotka ovat kauan aikaa paastonneet ja ilman ruuatta olleet, huutavat nyt: "rakas taivaallinen Isä, anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme". Aamen. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Evankeliumi Joh. 6: 1–15

Me kuulemme meidän pyhästä evankeliumistamme, että Jeesus on ruokkinut viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Ja me kuulumme myös, että se kansa, joka oli tullut Jeesuksen tykö kurkistelemaan, tahtoi tehdä hänen kuninkaaksi. Mutta Jeesus meni pois, eikä tahtonut tulla kuninkaaksi suruttomalle kansalle. Seuraavaisesti pitää meidän siitä ajatteleman ja tutkisteleman.

1:nen tutkisteleminen: Minkä tähden suruton kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi?

2:nen tutkisteleminen: Minkä tähden Jeesus ei tahdo tulla suruttomalle kansalle kuninkaaksi?

Että, suruton kansa tahtoo tehdä Jeesusta kuninkaaksi, sen olemme nyt kuulleet tämän päivän evankeliumista. Mutta minkä tähden he tahtovat tehdä Jeesusta kuninkaaksi? Se on ihmeellistä, että suruttomatkin tahtovat Jeesusta kuninkaaksi, vaikka he palvelevat toista miestä, ja vaikka suruton kansa ei tahdo uskoa hänen päällensä. Vaikka he varsin tinkaavat häntä vastaan, jos hän jotakin puhuisi heille Jumalan valtakunnasta, yhtä hyvin tahtovat he häntä kuninkaaksi. Minä luulen, ettei suruttomat tahdo Jeesusta tehdä kuninkaaksi minäkään muun tähden, kuin juuri peräsuolensa tähden. Sillä suruttoman ihmisen ajatukset, himot ja halut menevät peräsuoleen. Ja koska heillä on semmoinen usko, että Jeesus ruokkii heitä aina ilman, niin he tulevat ja seisovat niin kuin sääsket hänen ympärillensä ja lykkäävät häntä kyynäpäillensä. Mutta koska hän puhuu heille jonkun sanan jumalallisesta olennostansa, niin he tinkaavat hänen kanssansa ja sanovat: "Minkä kaltaisia merkkejä sinä teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinun päällesi". Eivät he vielä usko, että Jeesuksen voima on suuri, vaikka he näkivät, kuinka Jeesus on heitä ruokkinut ja yllä pitänyt. Mutta eivät suruttomat pidä sitä ihmeenä, että Jeesus heitä ruokkii, vaan he tahtovat suurempia merkkejä ja tunnustähtiä nähdä, ennen kuin he uskovat.

Nyt tahtoo suruton kansa tehdä Jeesuksen kuninkaaksi. Mutta eivät he tahdo häntä kuunnella ja palvella, vaan he tahtovat elää heidän oman pahan tahtonsa jälkeen. Sillä suruton kansa ei tyydy vielä siihen, että Jeesus heitä ruokkii, vaan he tahtovat, että hänen pitää antaman heidän pitää vanhan uskonsa, jossa he saavat elää niin kuin he itse tahtovat. Ei hän saa heitä haukkua, ei hän saa heitä tuomita, vaikka he juovat ja tappelevat, huoraavat ja ovat maailman perään ankarat. Ei Jeesus saa heitä sentähden soimata.

Kuinka se nyt olisi? Jos huorat ja varkaat tekisivät Jeesuksen kuninkaaksi, ja hän vaatisi, että heidän pitäisi tekemän parannuksen, niin he sanoisivat heti: "emme me tahdo semmoista miestä kuninkaaksi, joka meitä haukkuu ja tuomitsee, vaan semmoisen me tahdomme, joka antaa meidän elää rauhassa meidän oman tahtomme jälkeen, sillä me olemme vapaana syntyneet ja emme ole kenenkään orjat olleet. Pitääkö meidän sotiman

perkeleen ja maailman kanssa ja antaman meidän vapautemme pois yhdelle kansanhäiritsijälle, joka käskee meidän antaa kaiken omaisuutemme vaimaisille ja seurata häntä kuolemaan. Mitäs me siitä saamme, että me ylenannamme kaikki ja seuraamme häntä sotaan. Emme me niin hullut ole, että rupeamme houraamaan. Mutta sillä ehdolla me otamme hänen kuninkaaksemme, jos hän ruokkii meitä ilmaiseksi ja antaa meidän olla vaimaamatta ja haukkumatta. Jos hän antaa meille maailman kunniaa, niin me tahdomme olla hänen alamaisensa. Mutta jos hän rupeaa meitä haukkumaan ja tuomitsemaan, niin me heti luovumme hänestä.” – Kuitenkin se on ihmeellistä, että suruton kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi, vaikka he palvelevat rietasta. Katumattomat huorat luulevat, että Jeesus on heidän kuninkaansa; katumattomat varkaat luulevat, että Jeesus on heidän kuninkaansa; katumattomat juomarit luulevat, että Jeesus on heidän kuninkaansa; viinaporvarit luulevat, että Jeesus on heidän kuninkaansa. Eivät he ensinkään sitä usko, että he ovat isästä perkeleestä, niin kauan, kuin he tekevät perkeleen töitä.

Jos Vapahtaja olisi nyt vaeltamassa maan päällä, niin te näkisitte, kuinka suruttomat kokoontuvat hänen ympärillensä niin kuin sääsket, kun sitä vastaan katuvaiset tuskin tohtivat tulla Jeesuksen lähellekään. Me olemme nähneet, kuinka suruttomat silloin seisoisivat Jeesuksen ympärillä niin kuin sääsket. Mutta katuvaiset ja hätäiset seisovat taampana ja huutavat: ”Jeesus, rakas mestari, armahda meidän päällemme!” Ei suruton kansa ymmärrä hävetä. Mutta Pietari tunsikin kerran, ettei hän ole mahdollinen Jumalan Pojan vieressä olemaan, koska hän lankesi hänen jalkojensa juureen ja sanoi: ”Mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.”

Koska suruton kansa on tuntenut itsensä mahdottomaksi olemaan Jumalan Pojan vieressä? Suruttomat tukkivat ja tunkevat itsensä ihan viereen, aivan kuin he olisivat Jeesuksen parhaat ystävät. Jos he ymmärtäisivät hävetä ja peljätä Jumalan Poikaa, niin he seisoisivat taampana ja antaisivat katuvaistalle sijaa. Mutta eivät ne raukat ymmärrä hävetä.

Onkos nyt Jeesus huoruuden valtakunnassa, koska hävyttömät huorat tahtovat maata Vapahtajan sylissä. Kauniit ilmankin ovat riettaan huorat, koska he kantavat verkavaatteita ja silkkihuiveja ja osoittavat kauneuttansa maailmalle ja tulevat sitten semmoisella kauneudella antamaan suuta Jeesukselle Herran alttarin edessä ja tekevät siellä sellaisia kauniita uskollisuuden lupauksia, että he pysyvät uskollisina kuolemaan asti. Kuinka kauan he sitten muistavat valansa? Kirkon oveen asti varmaankin. Ja nyt tahtovat kaikki katumattomat huorat, että Jeesuksen pitää oleman heidän kuninkaansa. Samoin myöskin varkaat vannovat Jeesuksen alttarin edessä, että he ovat uskolliset kuolemaan asti. Vaan kun he tulevat pimeyteen, niin he alkavat varastamaan. Tahtovatkos sitten juomarit ja viinaporvarit perkelettä kuninkaaksi? Ei suinkaan, vaan Jeesus on heidän kuninkaansa, niin he luulevat.

Kauniitpa nyt ovat Jeesuksen alamaiset, huorat, varkaat, juomarit, viinaporvarit, kiroilijat, tappelemiehet, valapattoiset, väärän valan tekijät ja kuuden markan miehet. Ne tulevat nyt ja tahtovat väkisin tehdä Jeesuksen kuninkaaksi. Mutta Jeesus ei tahdo tulla semmoisten ihmisten kuninkaaksi, ennen kuin he kääntyvät ja uudestisyntyvät. Kyllä se on tosi, että Jeesus on huorain ja varasten kuningas. Mutta ei hän ole sellaisten kuningas, jotka vielä pilkkaavat hänen kyyneleitänsä ja tallaavat hänen vertansa. Vaan hän on sellaisten kuningas, jotka ovat suuta antaneet hänen jaloillensa, niin kuin esimerkiksi se huora, joka pesi hänen jalkansa kyyneleillä ja antoi suuta hänen jaloillensa. Semmoiset riettaan huorat makaavat Vapahtajan sylissä.

Jeesus on siis huorain ja varkaiden kuningas. Mutta ei hän tahdo olla siveäin huorain kuningas. Ei hän tahdo olla rehellisten varkaiden kuningas. Ei hän tahdo olla raittiin juomarin kuningas, eikä hän saata olla armollisen viinaporvarin kuningas, sillä ne tekevät perkeleen töitä. Kuinkas saattaa Vapahtaja olla niiden kuningas, jotka eivät tottele häntä ollenkaan, jotka seuraavat lihansa himoja ja tahtovat elää oman pahan tahtonsa jälkeen?

Saattaakos Vapahtaja olla huorain ja varasten kuningas, koska he niin tahtovat? Saattaakos hän olla

juomarien ja viinaporvarien kuningas? Ei ollenkaan. Mutta kyllä huorat ja varkaat tahtovat niin. He tahtovat väkisin tehdä hänet kuninkaaksi. Mutta olkoon perkele heidän kuninkaansa! Olkoon huoruuden perkele huorien kuningas; olkoon ahneuden perkele varkaiden kuningas; olkoon juopumuksen perkele juomarien kuningas. Mutta Jeesus ei saata olla semmoisten ihmisten kuningas, jotka juovat, kiroavat ja tappelevat, huorin tekevät ja varastavat. Mutta katuvaisten ja uskovaisten kuningas hän tahtoo olla, ja kristittyin kuningas, eli semmoisten ihmisten kuningas, kuin Maria Magdaleena ja muut opetuslapset, jotka itkivät ja parkuivat pääsiäispäivänä ja niin kuin opetuslapset Helluntaipäivänä, jotka puhuivat uusilla kielillä Jumalan voimallisista töistä. Kyllä suruton kansa pian tyhmistyy sen kaltaisesta humusta ja ymmärtää hyvin, että jos Kristus on kristittyjen kuningas, niin ei hän sitten ole suruttoman kuningas. Sillä suruton kansa vihaa Natsareenuksen lahkokuntaa, eikä tahdo ollenkaan uskoa, että ne ovat oikeat Jumalan lapset.

Mutta miksi siis suruton kansa ainakin tahtoo väkisin tehdä Jeesuksen kuninkaaksi, vaikka se ei tahdo sellaista parannusta ja katumusta tehdä kuin Jumala vaatii? Ei suruton tahdo totella häntä. Ja jos Jeesus panee heille jonkun paikan eteen, joka käypi heidän tunnollensa, niin sanovat he varsin: "Minkä kaltaisia merkkejä sinä siis teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinun päällesi?" Ei suruton kansa sitä pidä ihmeenä, että Jeesus on heitä ihmeellisellä tavalla ruokkinut, mutta he tahtovat vielä suurempia merkkejä nähdä ennen kuin he rupeavat uskomaan. Minä luulen, että suruton kansa tahtoo Jeesusta kuninkaaksi siitä syystä, että he saivat hänen varjonsa alla juoda, tapella, huorin tehdä ja varastaa, että he voisivat peräsuolensa täyttää, että he saivat hänen varjeluksensa alla pahaa elämää pitää ja syntiä tehdä hänen armonsa päälle. Niin kuin pahankuriset

lapset tahtovat ruokaa ja vaatteita vanhimman talosta, vaikka he eivät tottele vanhimpia ollenkaan, niin tahtoo myös suruton kansa ruokaa Jeesukselta, mutta eivät he tahdo totella häntä. Eivät he tahdo palvella häntä. Eivät he tahdo Jeesukselle tehdä mitään työtä, vaan aivan itsellensä. Itse he tahtovat tienata itsellensä autuuden. Mutta Jeesus ei tahdo olla sellaisten kuningas, sillä he huu-tavat kuitenkin, kun suuttuvat: "ristiinnaulitse!" Pilatus, vaikka hän on pakana, kysyy Juudalaisilta: "Pitääkö minun ristiinnaulitseman teidän kunin-kaanne?"

Me kuulemme siis, ettei Jeesus tahdo olla semmoisten ihmisten kuningas, jotka eivät tottele häntä kuitenkaan. Sen tähden täytyy hänen mennä yksinäisyyteen ja paeta korpeen, niin että omatkin Jeesuksen opetuslapset joutuvat olemaan erotettuna hänestä suruttomien tähden. Koska Jeesus pakenee maailman joukon tähden vuorelle, niin silloin saavat Jeesuksen opetuslapset soutaa vastatuulella. Eivät he tiedä missä Jeesus on. Mutta kuitenkin on Jeesus heidän turvansa. Koska pikkuinen laiva rupeaa vajoamaan, niin silloin tulee Jeesus puoliyön aikana, käyden veden päällä, sillä vedet kantavat hänen. Ja vaikka Pietari epäuskon tähden kohta vajoaa syvyyteen, niin täytyy hänen kuitenkin huutaa: "Herra, auta minua, minä hukun". Ja niin pian kuin Jeesus ottaa häntä kädestä, rupeavat vedet häntä kantamaan. Huuda nyt Pietari: "Herra auta minua, minä hukun!" Koska sinä epäuskon tähden rupeat vajoamaan syvyyteen, niin huuda kaikesta voimasta: "Herra Jeesus auta minua, minä hukun!" Kuinka usein on Pietari rohkeutensa tähden hukkumallansa epäilyksen aalloissa! Kuinka usein tahtoo vihollinen saattaa hänen sielunsa hukkaan! Mutta se suuri Auttaja tahtoo auttaa Pietaria ja kaikkia katuvaisia poikki sillattoman virran iankaikkisuuden ihanalle rannalle, kussa voittajien laulu soi iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.

Lähteet: Uusi Postilla 1897. Selvästi muutetut sanat korjattu oletettuihin alkuperäisiin sanoihin.

5. SUNNUNTAINA PÄÄSIÄISESTÄ (RUKOUSSUNNUNTAINA) V. 1851

Te anotte ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te teidän himoissanne sen kuluttaisitte. Te huorintekijät ja huorat, ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan. Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihemieheksi. Jaak. 4: 3. ja 4.

Tuo jalo apostoli Jaakob tuntuu olevan kiivas haukkumaan huoria ja huoramiehiä, niin myös niitä, jotka maailman ystävät tahtovat olla, osoittaen, että mitä semmoiset ihmiset anovat Jumalalta, eivät he saa, sillä he anovat kelvottomasti.

Me tiedämme vakaisesti, että Jaakobilla on ollut syytä haukkua, koska hän kirjoittaa: ”te huorintekijät ja huorat, ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan”. Tässä kuuluu, että Jaakob tarkoittaa, ei ainoastaan sitä lihallista huoruutta, joka on hirveä Jumalan ja kristittyjen edessä, mutta myöskin maailman ystävyttä, joka on huoraaminen maailman kanssa. Kun semmoiset jotakin anovat Jumalalta, niin he eivät saa, sillä he anovat kelvottomasti.

Me arvaamme hyvin, mitä semmoiset huorat anovat Jumalalta. Ei suinkaan huora rukoile, että sikiö tulisi heidän huoruudestaan, vaan he päinvastoin rukoilevat, ettei sitä tulisi. Mutta ei Jumala siinä paikassa kuule kaikkein huorain rukouksia, vaan he saavat jalkasikiön vastoin tahtoaan ja rukouksiensa. Jos huorat olisivat niin viisaat, että he rukoisivat huoruuden perkelettä, että hän varjेलisi heitä miehen siemenestä, niin se voisi paremmin kuulla heidän rukouksiensa. Mutta huoratkin rukoilevat mielestään Jumalaa, ja siinä paikassa tulee Jumala hirmuisesti pilkatuksi. Sillä pyhät ihmiset ovat rukoilleet Jumalaa, että hän antaisi heille lapsia; ja Jumala on toisinaan kuullutkin heidän rukouksiensa. Mutta huora rukoilee, ettei huoruudesta tulisi lapsia.

Mitäs varas rukoilee, koska hän menee varastamaan? Niin, hän rukoilee, ettei kukaan näkisi hänen varkauttaan. Ja siinä taas täytetään se Raamatun sana: ”Jumalattoman rukous on kauhistus Jumalan edessä”. Jos vieraat miehet sattuvat kohtaamaan, niin rukoilee varas Jumalaa, että vieraat miehet kuolisivat, eli tulisivat jäävin alaisiksi. Ja kyllä varas uskoo, että Jumala varjelee häntä puolasta. Jos hän rukoilisi perkelettä, että hän varjेलisi häntä puolasta, niin se olisi mahdollinen, että

ahneuden ja kunnian perkele varjेलisi häntä. Sillä me olemme nähneet, että kunnian perkele on varjellut muutamia fariseuksia julkisesta huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, tappeluksesta ja kirouksesta. Mutta ei jaksaa kunnian perkele kaikkia varjella huoruudesta, varkaudesta ja muista törkeistä synneistä. Muutamien täytyy tulla huoriksi ja varkaiksi, ei auta mutkitteleminenkaan.

Jos me rupeaisimme näin tutkimaan, mitä suruton ihminen rukoilee, niin me huomaisimme, että aivan vastoin Jumalan sanaa hän rukoilee. Sillä ei suinkaan juomarikaan rukoile, että Jumala häntä varjेलisi juopumuksesta. Ja kuinka juomari sitä rukoilee, joka on vastoin hänen tahtoansa? Juomari pitää nimittäin juopumuksen luvallisena, ja paloviinan hän pitää lääkkeenä, vaikka ei ole mitään hätää. Onkopa hänellä vikaa eli tautia muualla kuin peräsuolella. Ja mitäs sitten kunniallinen viinaporvari rukoilee? Ilman epäilemättä, että hän saisi pirunpaskaa myydyksi, että paljon ostettaisiin, että tämä raittiuden saarna loppuisi, että kaikki raittiuden saarnaajat menisivät helvettiin, jotka villitsevät oikeita Lutheruksen uskovaisia heidän vanhasta uskostaan, joka oli niin elävä ja autuaaksi tekeväinen, ettei ole kuulunut missään, että juomarit ja huorat olisivat epäilleet autuudestaan. Ei ole kuoleman hetkelläkään moni epäillyt autuudestaan, saati kuolevainen olisi kuollut ilman ripittämättä.

Nyt ovat siis huoran ja varkaan rukoukset kauhistavaiset. Mutta juomarin rukoukset, lienevätkö ne kauniimmat? Juomari kiittää vielä sitä jumalatonta viinapäissä, joka on semmoisen elämänveden luonut ja siunannut. Vaikka me tiedämme hyvin, että ahneuden perkele on opettanut perkeleen orjia piilaamaan Jumalan viljaa, jonka kautta kaikki köyhät saavat nälkiintyä ja kaikki juomarimiesten vaimot ja lapset saavat itkeä, koska hengellinen sika ottaa lasten leivän, ja panee omaan kurkkuunsa kaiken ansion. Tämä pirunpaska on nyt juomarien paras

siunaus. Ja juomarien rukous taitaa olla paras rukous, koska hän rukoilee hartaasti: "O' armollinen viinaporvari, armahda minua ja tiputa minun kieleni päälle muutamia pisaroita, sillä minulla on surkea jano!" Kiittäkää nyt perkelettä kaikki juomarit ja viinaporvarit! Kiittäkää teidän jumalaanne, jonka nimi on "Bachus", se on "Viinajumala!" Kiittäkää häntä sen hyvän lahjan edestä, jonka te olette tässä maailmassa saaneet nautita, ja muistakaat, että te olette saaneet teidän hyvänne maailmassa. Ei olekaan toiste niin lihavaa kiitosta edessä, kun te tulette tuonelaan, ja rupeatte siellä huutamaan: "O' Isä Abraham! Armahda meidän päällemme ja lähetä Latsarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäisi minun kieltäni, sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä". Niin sanoo Isä Abraham: "Poikani, muista, että sinä sait sinun hyväks eläissäsi". Sinä olet saanut juoda ja huorata, sinä olet saanut lihan himojasi täyttää, et olekaan muuta hyvää halannut. Muistakaat nyt se, kaikki te juomarit ja huorat, muistakaat, että te olette saaneet teidän osanne maailmassa, ja tyytykää siihen. Koska nyt juomarit ja huorat alkavat huutamaan helvetissä: "minä kovin vaivataan tässä liekissä": niin ei maallinenkaan isä armahda lapsiansa. Ei luonnollinenkaan vanhin saata semmoisia lapsia auttaa, jotka ovat jumalattoman elämänsä kautta joutuneet piinan sijaan. Siinä saavat juomarit juoda palavaa juomaa. Siinä saavat huorat huorata rietasten kanssa. Siinä saavat viinaporvarit mitata kannuittain ja ryyppyittäin vuotavaa pirunpaskaa. Siinä saavat varkaat kantaa varastettua kaluansa iankaikkisesti. Siinä saavat he kaikki rukoilla: "Belsebub, ole meille armollinen, sinä helvetin kuningas, ja älä meitä niin kovin vaivaa!"

Me kuulemme evankeliumista, että Jeesus käskee opetuslastensa rukoilla Isää hänen nimeensä, ja antaa heille sen armollisen lupauksen, että kaikki mitä he rukoilevat Isältä hänen nimeensä, pitää heidän saaman. Mutta tämä armollinen lupaus on annettu ainoastaan Jeesuksen opetuslapsille. Ei se ole annettu juomareille ja huorille. Niille on viinaporvari antanut sen lupauksen, että kaikki mitä he rukoilevat pirun nimeen, pitää heidän saaman. Jos nimittäin juomari tulee viinaporvarin tykö ja sanoo: "Rakas Jeesuksen ystävä, anna minulle pikku

tilkkainen!", niin taitaa viinaporvari suuttua, ja sanoa: "tuletkos minua sillä lailla pilkkaamaan". Vaikka nyt monella janoisella juomarilla on se autuaaksi tekeväinen usko, että viinaporvari on Jeesuksen paras ystävä, niin ei suinkaan juomareilla ole sitä uskoa, että viinaporvari on perkeleen paras ystävä. Kuitenkin on se tietämätöntä, jos viinaporvari viitsii sitä nimeä kuulla, että hän on Jeesuksen rakas ystävä, koska kaikki kristityt sen tietävät, että hän on perkeleen paras ystävä. Mutta minä ajattelen, että huorapukki on myöskin perkeleen paras ystävä, koska hän kiusaa ja viettelee toisia ihmisiä syntiin, ja varstaa tosien ihmisen sydämen ja kunnian ja sitten heittää siljoille (tantereelle), eikä ota omia lapsiansakaan omaan nimeensä. Niiden pitää viimein parkuman hänen korvissaan iankaikkisesti. Ne samat äpärrät, joita hän on täällä viskannut pois tyköänsä, parkuvat hänen korvissaan iankaikkisesti.

Mutta Jumalan lapset, kun rupeavat parkumaan Jumalan korvissa, niin hän kuulee heidän äänensä, niin kuin hän kuuli Ismaelin äänen korvessa, ja hänen pitää ottaman lapsiaan syliinsä, ja pitää paneuman armoa vuotavaisia rintojaan heidän suuhunsa. Hänen pitää pyyhkimän kaikki heidän kyyneleensä pois, ja hänen pitää osoittaman heitä taivaan enkeleille, ja sanoman: "nämä lapset olen minä suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt minun armoliitossani". Ja niitten lasten ääni pitää kuuluman temppelissä, koska he huutavat: "Hoosiannaa Daavidin Pojalle!" Sillä jos he vaikeenisivat, niin kivet rupeaisivat huutamaan. Kuule siis armollinen Isä taivaassa, koska he nöyrällä ja särjetyllä sydämellä huutavat sinun tykösi valittuin lasten äänellä: Abba rakas Isä, Isä meidän jne.

Evankeliumi Joh. 16: 23–33

Tämän päivän evankeliumissa opettaa Jeesus opetuslapsiansa rukoilemaan Isää hänen nimeensä. Mutta ei hän ole fariseuksia opettanut rukoilemaan, eikä muita suruttomia, jotka vihaavat Jeesuksen opetuslapsia. Mistäs me sitten otamme suruttomille rukouksen ainetta, koska Vapahtaja ei olekaan opettanut muita rukoilemaan, kuin hänen opetuslapsiaan. Kyllä me sen tiedämme, että fariseuksilla on kauniita rukouksia. Mutta Jeesuksen opetuslapsilla on usein huonoja rukouksia. Koska

ei ole rukouksen voimaa, niin täytyy heidän sanoa Jeesukselle: ”Herra opeta meitä rukoilemaan.” Mutta ei kirjanoppineet, eikä fariseukset tarvitse yhtään neuvonantajaa, joka opettaisi heitä rukoilemaan, sillä he saattavat itse ilman opettamatta rukoilla. Fariseuksella on aina rukouksen voimaa, mutta Jeesuksen opetuslapset ovat usein niin köyhät, ettei ole heillä rukouksia, vaan ainoastaan huokauksia. Ja niitä huokauksia ei fariseus voi kärsiä, sillä katuvaisten huokaukset kuuluvat fariseuksen korvissa niin kuin luontokappaleiden huokaukset. He sanovat, kun kuulevat katuvaisten huokaavan: ”Vielä ne huokaavat niin kuin luontokappaleet!”

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuka on opettanut fariseuksia rukoilemaan, koska Jeesus ei ole opettanut heitä rukoilemaan?

1:nen tutkistelemus: Kuka on opettanut fariseuksia rukoilemaan, koska Jeesus ei ole opettanut heitä?

2:nen tutkistelemus: Mitä fariseukset rukoilevat?

3:mas tutkistelemus: Kenenkä nimeen he rukoilevat?

Jospa se suuri rukouksen pitäjä aukaisisi heidän silmänsä näkemään, kuinka turhat heidän rukouksensa ovat, niin kauan kuin he katsovat ylen publikaanin, niin kauan kuin synnit eivät raskauta heidän tuntoaan.

1:nen tutkistelemus: Kuka on opettanut fariseuksia rukoilemaan? Se jumala ilmankin, joka on varjellut fariseuksia synnistä. Fariseukset ovat oikein siveät ihmiset, jotka eivät ryövänneet, eli vääryydellä mitään voittaneet. Eivät he ole tehneet huorin; eivät he ole varastaneet; eivät he ole kironneet, eikä juoneet; eivät he ole tehneet sen kaltaista syntiä, joka käypi kunnian päälle, jos se tulee ilmi. Ei ole fariseuksilla mitään tekemistä perkeleen kanssa. Sillä he voittavat siveydellä kaikki perkeleen kiusaukset. Ja siinä uskossa ovat kaikki fariseukset, että Jumala on varjellut heitä synnistä. Sen tähden he myös kiittävät Jumalaa kauniilla rukouksilla joka kerta, kuin he tulevat temppeliin, ja sanovat: ”Minä kiitän sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, vääri ja huorinteijä, eli myös niin kuin tämä publikaani.”

Semmoinen on fariseuksen rukous, se on kiitos Jumalalle, joka on häntä varjellut synnistä. Mutta mikä jumala se on, joka on fariseuksen varjellut synnistä. Kaikki fariseuksen veljet ja uskon sisaret sanovat: ”ei suinkaan perkele varjele ketään synnistä; enemmän perkele kehottaa ja yllyttää ihmistä syntiin, kuin että hän varjelisi ja estäisi. Mutta ei perkele ole hullu, niin kuin fariseukset luulevat. Joku perkele on krouvi ja ryöttä, esimerkiksi huoruuden perkele, joka panee muutamia luontokappaleiden kanssa huoraamaan. Mutta joku perkele on niin siveä ja kunniallinen, ettei hän viitsi katsoakaan vaimoväen päälle. Muuan perkele on niin ryöttä, että se panee muutamia pirunpaskaa kantamaan ja maistamaan. Mutta toinen perkele on niin kunniallinen, ettei se maista pirunpaskaa ollenkaan, mutta rommia. Tämä siveä perkele on myös kunniallinen. Se panee muutamia ruokkimaan vieraita, rakentamaan komeat kartat, ostamaan komeat hevoset ja reet. Jos vielä huoruuden perkele on välistä ryöttä ja hävytön, niin kyllä hän sen tähden on korea ja kaunis ulkoapäin. Jos juopumuksen perkele panee muutamia pirunpaskaa maistamaan, ja huoruuden perkele panee muutamia häpeällisiin menoihin, niin se sama perkele panee siveän huoran koreita vaatteita kantamaan.

Kyllä taas kunnian perkele saattaa muutamia varjella juopumuksesta, huoruudesta, varkaudesta, kirouksesta, tappeluksesta, vääryydestä ja muista karkeista synneistä, jotka käyvät kunnian päälle, jos ne tulisivat ilmi. Ja tämä kunnian perkele on visimmästi varjellut fariseuksen uskonveljiä monista karkeista synneistä. Mutta koska nyt fariseuksella on semmoinen usko, että kunnia on Jumalasta, niin visimmästi he mahtavat kiittää kunnian perkelettä, joka heitä on varjellut vääryydestä, huoruudesta, varkaudesta ja muista törkeistä synneistä. Sen tähden muutamit fariseukset sanovat: ”En ole varastanut, Jumalan kiitos! En ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan Kiitos!” Mutta ei fariseus usko ollenkaan, että perkele varjelee synnistä. Se tulee siitä, etteivät he tunne perkeleen luontoa, ja sen vaikutuksia. Jos he tuntisivat perkeleen vaikutuksia, niin vähemmän he kiittäisivät häntä. Mutta eivät he raukat tunne, mitä rietas vaikuttaa heissä. Sen tähden ovat he

vakuutetut siitä, että oikea Jumala se on, joka on heitä varjellut synneistä, nimittäin väärydestä, varkaudesta, huoruudesta, juopumuksesta ja kirouksesta. Mutta tuo publikaani, jota on fariseus ylenkatsonut, sitä ei ole kunnian perkele varjellut synnistä.

Jos me siis kysyisimme, kuka on opettanut fariseusta rukoilemaan? niin olisi vastaus: ”Sama vapahtaja, joka on varjellut häntä synnistä”, nimittäin kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele. Fariseus on niin tyytyväinen sielunsa tilaan. Hän on niin hyvä kristitty, ettei kukaan mahda häntä soimata väärydestä. Ei suinkaan omatunto soimaa fariseusta synnistä. Ei fariseus ole niin raskamielinen, kuin publikaani, eikä fariseus epäile autuudestaan, niin kuin publikaani. Ei fariseuksen tarvitse rukoilla Jumalalta anteeksi syntiänsä, sillä ei hänellä ole syntiä tunnon päällä. Mitkä synnit pitäisi hänen tuntoansa vaivaaman, joka ei ole semmoisia syntiä tehnyt, kuin tuo publikaani. Fariseus tekee vielä enemmän, kuin mitä Jumala vaatii ja on käsenyt. Me kuulemme fariseuksen sanovan: ”kahdesti viikossa minä paastoon ja annan kymmenykset kaikista kuin minulla on”.

Kuulkaa nyt kaikki publikaanit ja syntiset! Fariseus paastoo, se merkitsee, että hän tekee katumuksen kahdesti viikossa. Paastoaminen on vanhoista ajoista ollut yksi katumuksen merkki, koska murhe synnin ylitse tuli niin raskaaksi, että kaikki ruokahalu loppui. Silloin oli oikea paastoaminen. Mutta fariseukset paastoavat, vaikka ei ole mitään murhetta synnin ylitse. He paastoavat, että ihmiset näkisivät, kuinka katuvaist he ovat. Publikaanin raskaasta murheesta ei fariseus tiedä mitään. Ja koska fariseukset rupesivat paastoamaan, niin eivät he silloin pesseet silmiänsä, eikä pitäneet oikeita vaatteita, ei myös korjanneet itseänsä, että ihmiset näkisivät heidän katumuksensa.

Mutta me kuulemme Vapahtajan sanovan opetuslapsillensa, ettei heidän pidä muuttaman haamuansa paastoamisen tähden, vaan heidän pitää pesemän itsensä, juuri niin kuin se ei paastoaminen olisikaan, ettei koko paastoaminen muuttuisi ulkokullaisuudeksi. Mutta tämän-aikaiset fariseukset paastoavat näin: Jos heille tulee ikävä, niin he hakevat lohdutuksen viinapullosta. Luuletteko te,

että entiset fariseukset joivat viinaa, kuin he olivat paastoamassa? Ei ollenkaan. Mutta tämän-aikaiset fariseukset juovat pirunpaskaa, että kaikki katumuksen murhe loppuisi. Entiset fariseukset maksoivat kymmenykset kaikista, kuin heillä oli; mutta tämän-aikaiset fariseukset eivät maksa kymmenyksiä niistäkään, kuin heidän pitäisi maksaa, jopa sitten mintuista ja tulleista.

2:nen tutkistelemus: Mitä fariseukset rukoilevat? Ei ole kuulunut, että fariseuksilla olisi mitään häntää, jonka tähden heidän olisi pitänyt rukoileman. Jos muutamilla olisi häntä ruumiin puolesta, niin ei he suinkaan sen tähden rukoile Jumalaa hengessä ja totuudessa, vaikka muutamat köyhät rukoilevat peräsuolensa hyväksi, ja luulevat, että Jumala parhaiten kuulee niitten rukoukset, jotka maallisen häntä tähden rukoilevat. Sanovat myös muutamit, että köyhä rukoilee usein Jumalaa, mutta rikas ei koskaan. Mutta me olemme kyllä huomanneet, että muutamit köyhät eivät rukoile Jumalaa ollenkaan, vaan rietasta, koska he suuttuvat sekä Jumalalle, että ihmisille sen köyhyyden tähden, joka heidän päällensä on tullut juopumuksen, huoruuden, ylpeyden, laiskuuden ja koreuden tähden. Silloin he jaksavat kyllä kirotakin; ja se on usein heidän aamurukouksensa ja ehtoosiunauksensa. Mutta semmoinen rukous saattaa olla perkeleelle hyvin otollinen, mutta ei Jumalalle.

Mutta ei fariseus ole juuri köyhyyden tähden tullut templiin rukoilemaan. Sillä me näemme, että tämän-aikaiset köyhät katsovat ylen Herran huonetta niin hyvin kuin rikkaatkin, ja sanovat vielä: ”Ei ole semmoisia vaatteita, millä me saattaisimme käydä kirkossa”. Kuka tiesi, mistä viimein tulee köyhille semmoiset koreat vaatteet, että hekin saattaisivat istua kirkossa kunniallisesti, verkaturkeissa ja silkkihuiveissa? Jos he ajattelisivat, että Jumala ei katso ihmisen muotoa, vaan sydämen muotoa, niin ei suinkaan huonot vaatteet estäisi kirkosta. Kukatiesi, mikä koreus oli publikaanilla, koska hän tuli lyömään rintojansa. Ei hän tainnut olla niin koreissa vaatteissa, koska fariseus katsoi hänen ylen. Sen me tiedämme, ettei fariseus tullut maallisen köyhyyden tähden templiin, johon muutamit köyhät ei viitsi tulla huonoissa vaatteissa, mutta fariseus tuli paremmin näyttämään ulkonaista koreuttaan ja siveyttään,

kukatiesi myös siinä mielessä, ettei kukaan pääsisi häntä soimaamaan, ettei hän ole kirkossa käynyt, eli että hän on rukouspäivän summannut; mutta oli hänellä kuitenkin joku tarkoitus, mikä sitten olikin. Ja mitä hän nyt rukoili templissä? Rukoiliko hän syntiään anteeksi Jumalalta? Ei kuulu mitään semmoisista. Mutta hän kiitti kuitenkin Jumalaa. Ja minkä edestä hän kiitti? Sen edestä varmaankin, että Jumala oli häntä varjellut synnistä. Se kyllä olisi ollut hyvä kiitos, jos Jumala olisi tosin saattanut varjella häntä synnistä. Mutta minä luulen, että perkele oli häntä varjellut niistä synneistä, joita hän luetteli, vaikka kaikki suruttomat luulevat, että Jumala oli häntä varjellut niistä synneistä, nimittäin väärydestä, huoruudesta ja myös publikaanin huokauksista. Mutta minä sanon teille, ettei suinkaan Jumala, mutta juuri perkele se on, joka varjelee muutamia suruttomia törkeistä synneistä. Se on siveä perkele, eli kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele, joka varjelee muutamia huoruudesta, varkaudesta, juopumuksesta, kirouksesta ja tappeluksesta. Erinomattain ne ihmiset, jotka eivät tahdo juuri pahimmat olla maailmassa, niitä kunnian ja omanvanhurskauden perkele kyllä varjelee muutamista synneistä. Ja semmoiset siveät ihmiset eivät saata publikaanin kaltaiseksi tulla. Sillä omavanhurskauden perkele varjelee fariseuksia katumuksesta; se varjelee heitä huoruudesta, varkaudesta ja juopumuksesta ja myöskin katumuksesta. Omavanhurskaus panee heitä ylenkatsomaan niitä, jotka lyövät rintoihinsa ja huokaavat. Ja muutamat sanovat myös: ”publikaani! sinä oletkin törkeästi elänyt, kyllä sinä tarvitsetkin katumuksen ja parannuksen tehdä. Mutta sinä hyvä fariseus, joka olet syntiä välttänyt kaiken elinaikasi! Et ole varastanut, etkä huorannut! Sinä taidat olla ensimmäinen taivaan valtakunnassa? Sinä taidat olla niitten 99 hurskaan joukosta, jotka eivät parannusta tarvitse?” Minä ajattelen, että kaikki suruttomat, jotka eivät ole vielä heränneet, vaikka ovat niin paljon nähneet katuvaisia publikaaneja, taitavat olla fariseusten lahkokuntaa, jotka eivät parannusta tarvitse. Vai katsovatko he niin kovin ylen publikaanin, että he sen tähden kiittävät Jumalaa, etteivät ole niin huonot, kuin tuo publikaani.

Kyllä on tosin tuo katuvainen publikaani huono ihminen, joka on varastanut, kironnut, juonut, huorannut, tapellut ja vääryydellä toisen omaa itselensä vetänyt! Kyllä on tosin tuo publikaani huono ihminen, joka on niin törkeästi elänyt! Mutta vielä huonommaksi hän on nyt tullut fariseuksen silmissä, koska hän seisoo juuri fariseuksen silmien edessä ja pieksää rintojansa. Sitä ei voi fariseus kärkeä ollenkaan. Jos nimittäin publikaani ei olisi tullut fariseuksen kanssa templiin; jos hän olisi pysynyt kotona ja elänyt niin kuin ennenkin synnissä, niin ei olisi fariseus puhunut mitään. Mutta koska hän tuli juuri temppeliin pieksämään rintojaan ja huokaamaan siellä, niin siitä pääsi fariseus vielä enemmän ylenkatsomaan häntä, ja fariseus sai vielä sen armon omanvanhurskauden perkeleeltä, että hän saattoi kiittää Jumalaansa sen edestä, ettei hän ole niin huono kuin tuo publikaani. Nyt on fariseus omasta mielestään Jumalan paras ystävä. Ei hän ole ryöväri, ei hän ole väärä, ei hän ole huorintekijä, ei hän ole juomari! Kuka saattaa häntä soimata synnistä? Ei kukaan saata häntä soimata synnistä. Että fariseus ylenkatsoo publikaanin ja pitää häntä huonona ihmisenä, se ei ole vielä tullut fariseukselle synniksi. Sanalla sanottu, fariseus on niin pyhä ja hurskas ihminen, ettei hänen tarvitse rukoilla Jumalalta syntien anteeksisäämistä. Ei hänen tarvitse huoata niin kuin publikaanin: ”Jumala armahtakoon minun syntisen päälleni”. Ei fariseus ole missään ruumiillisessa hädässä, että hänen tarvitsisi kerjätä armoa ihmisiltäkään. Ei hänen tarvitse muuta kuin kiittää Jumalaa sen edestä, että hän on varjellut häntä synnistä.

Ja se olisi kyllä hyvä kiitos, jos Jumala olisi häntä saattanut varjella synnistä. Mutta kun perkele on varjellut, niin ei ole mitään kiittämistä. Se merkitsee ainoastaan, että fariseus on niin sokea, ettei hän tunne ollenkaan, mikä on perkeleestä. Hän luulee, että Jumala on varjellut häntä synnistä, vaikka Jumalan henki ei ole koskaan saanut hänessä sijaa. Se jumala, jota hän kiittää, on juuri se musta perkele, joka häntä on varjellut synnistä, nimittäin kunnian perkele ja omanvanhurskauden perkele.

Meidän toivomme ja rukouksemme on, että se suuri Ristinkantaja kuulee publikaanin hätähuudon ja armahtaa häntä. Aamen.

Lähteet: Uusi Postilla 1897. Selvästi muutetut sanat korjattu oletettuihin alkuperäisiin sanoihin.

21. SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ. (EHTOOSAARNA)

Koska Joosefin veljein piti lähtemän kotiin isänsä tyköä, antoi Joosef kullekin uudet vaatteet, että heidän isänsä näkisi, kuinka paljon Joosefilla oli rakkautta veljilleen. 1. Moos. 45:22.

Tästä Raamatun paikasta pitää meidän ottaman lohdullisen ja ylösrakentavaisen esimerkin. Sillä Joosefin veljet olivat ennen tahtoneet tappa häntä, vaikka se riettaan tarkoitus ei tullut täytyksi. Mutta Joosef oli kuitenkin heidän tähtensä tullut vangiksi ja orjaksi pakanain maalle, niin kuin Jumalan Poika on meidän tähtemme tullut vangiksi. Joosef jätti isänsä talon veljiensä tähden ja tuli orjaksi heidän tähtensä, niin kuin Jumalan Poika on jättänyt taivaallisen Isänsä talon meidän tähtemme ja tullut tähän syntiseen maailmaan lunnastamaan vihollisen orjia. Joosef tuli viimein veljiensä vapahtajaksi, koska hän vapahti heitä nälkään kuolemasta, vaikka he olivat niin pahoin häntä pitäneet. Niin on myös Jumalan Poika sangen pahoin pidetty maailmassa ja on hän kuitenkin tullut veljiensä vapahtajaksi, vaikka he ovat häntä niin pahoin pitäneet ja kaikella pahuudella vaivanneet. Joosef kutsui veljensä ruualle, että he paremmin näkisivät ja tuntisivat hänen rakkautensa ja hänen hyvät työnsä. Jumalan Poika on myös kutsunut meitä suurelle Ehtoolliselle eli elävään kristillisyyteen, että me paremmin tuntisimme hänen rakkautensa meitä kohtaan. Ja niin kuin Joosef antoi veljilleen juhla-vaatteet eli häävaatteet, joita heidän pitää näyttämän isälleen, niin on myös Jumalan Poika antanut uskovaisilleen häävaatteet, joilla heidän pitää tuleman taivaallisen Isän silmien eteen. Joosefin veljet häätyivät anomaan anteeksi heidän vääryyttensä veljeltään. Niin vaaditaan myös katuvaisilta, että heidän pitää anoman anteeksi heidän vääryyttensä, sillä eivät Joosefin veljet ole saaneet omantunnon rauhaa, ennen kuin he ovat anoneet anteeksi heidän vääryyttensä.

Joosef on siis pantu esimerkiksi meille, kuinka meidän pitää saaman häävaatteita ilman omaa ansioitamme. Joosefin veljet luulivat ensin, että Joosef oli ylpeydessä, koska hän muisteli heille, mitä Herra oli osoittanut hänelle unessa. Niin luulevat myös suruttomat, että kristityt ovat ylpeydessä, koska he puhuvat hengellisestä pappudesta. Ja niin kuin Joosefin veljet soimaavat häntä ylpeydestä, että hän tahtoi korottaa itsensä, koska hän

ainoastaan muisteli, mitä Herra oli hänelle unessa ilmoittanut, niin luulevat vielä nytkin suruttomat, että kristityt ovat ylpeydessä, jos he ainoastaan muistelevat, mitä Herra heille on ilmoittanut. Joosefin veljet rupesivat vihaamaan häntä hänen kristillisyytensä tähden, niin myös nytkin suruttomat vihaavat kristityitä kristillisyyden tähden. Mutta Jumala on monta kertaa osoittanut senkaltaisia esimerkkejä, että samoin kuin Joosefin veljet häätyivät anomaan anteeksi heidän vääryyttensä, niin häätyvät vielä myöskin suruttomat anomaan anteeksi, mitä he ovat pilkanneet ja vastustaneet. Niin muodoin osoittaa Herra, että hän on korottanut palvelijoitaan jo tässä maailmassa, koska vanhurskaan Joosefin veljien täytyy anoa anteeksi vääryyttään.

Koska nyt tämän päivän evankeliumissa puhutaan häävaatteista, joita kuningas antaa niille vieraille, jotka kutsutut ovat siihen suureen ehtoolliseen, niin tulee meidän ottaa hyödyllisen ja ylösrakentavaisen esimerkin Joosefista, joka myös antoi veljilleen juhla-vaatteita, sitten kuin hän ensin oli kutsunut heitä ehtoolliselle. Mutta silloin, koska Joosefin veljet olivat kutsutut ehtoolliselle, eivät he tienneet, että se suuri Herra, jonka pöytään heitä istutettiin, oli heidän veljensä, jolle he olivat niin paljon vääryyttä tehneet, jonka oppia he olivat ylenkatsooneet ja jonka he olivat orjaksi myyneet. Niin ei myöskään suruton ihminen tiedä, koska hän kutsutaan siihen suureen ehtoolliseen, että Jeesus, jonka oppia suruttomat vihaavat, on heidän veljensä, jota he ovat vainonneet, niin kuin Saulus vainosi kristityitä. Jospa nyt tänä päivänä kaikki kutsutut vieraat ottaisivat häävaatteet päälleen, ettei yksikään niin kovin ylenkatsoisi Kuningasta, ettei hän ota Hänen lahjojaan vastaan. Sillä ylenkatsominen ja suuri ylpeys sydämässä se on, kun köyhä ihminen ja traasuperkele ei ota parempia vaatteita päälleen, vaikka Kuningas hänelle tarjoaa parempia vaatteita ilmaiseksi. Moni Ehtoollisvieras on tosin niin ylpeä, että kun Kuningas tarjoaa häävaatteita ilmaiseksi, sanoo hän Kuninkaalle: ”suuri kiitos, Herra, liiaksi tämä tulee, en minä

köyhä mies jaksaa näitä maksaa”. Mitä Kuningas sanoo niille, jotka eivät ota hänen lahjojaan vastaan? Hän kysyy semmoisilta: ”Ystäväni, kuinka tänne tulit ja ei sinulla ole häävaatteita?” Kuninkaan täytyy suuttua kaikille niille, jotka niin kovin ylenkatsovat hänen lahjojaan, etteivät ota niitä vastaan mitä hän tarjoaa. Sen tähden älkäätkä ylenkatsokaa Kuninkaan lahjoja, te kutsutut vieraat, vaan ottaakaa juhla-vaatteet päällemme, koska te menette hääsaliin. Riisukaat pois ne vanhat räpäpäleet, joita te olette itse savupirtissä keiturin karvoista kutooneet ja neuloneet. Ei semmoiset omanvanhurskauden räpäpäleet kelpaa Kuninkaan häihin, vaan semmoiset häävaatteet ainoastaan kelpaavat Kuninkaan häissä, joita Kuningas hänen omasta vaatehuoneestaan antaa lahjaksi ja ilman maksutta. Sillä semmoisille kerjäläisille, jotka tulevat omissa ryysyissään ja joitten räpäpäleet rieppaavat polvien ympäri, ovat talon koirat vihaiset. Koska omanvanhurskauden räpäpäleet rieppaavat polvien ympäri, niin talon koirat haukkuvat semmoisia kerjäläisiä vihaisesti. Riisukaat pois omanvanhurskauden räpäpäleet ja menkäätkä ensin vaihetushuoneeseen, kussa Kuninkaan vaatehuone on, ja ottakaat sieltä parhaat häävaatteet, se on Kristuksen vanhurskauden hame, josta sotamiehet ovat heittäneet arpa, sillä te olette ennen olleet sotamiehet. Te olette ristiinnaulinneet kunnian Herran. Nyt täytyy teidän heittää hänen hameestaan arpa. Teidän osanne on Kristuksen hame. Autuas on se, jonka päälle arpa lankeaa. Hän saapi kantaa Kristuksen hametta nyt ja iankaikkisesti. Nyt on Kristus alastoinna ristin päällä, ja hänen hameensa on teidän omanne. Te entiset sotamiehet, te Kristuksen ristiinnaulitsijat! Kristuksen hame on teidän osanne. Se on jäänyt teille suojaksi, te alastomat raukat. Ei ole Ristiinnaulitulta muuta omaisuutta jäänyt, kuin tämä hame, joka kelpaa kyllä alastomille traasuperkeleille suojaksi. heittäkäätkä arpa siitä ja älkäätkä sitä rikkoko, vaan se, jonka päälle arpa langennut on, pitäköön sen rikkomatta. Se on traasuperkeleille semmoinen suoja, joka kaiken heidän alastomuutensa peittää ja varjelee pakkasesta, lumisateesta ja rajuilmastasta. Kuule siis sinä suuri Ristin kantaja alastomien raukkojen huokaus. Isä, meidän jne.

Evankeliumi Math. 22: 1–14.

Koska ennen on selitetty, mitkä vieraat ne ovat, jotka eivät häihin tule, niin pitäisi meidän nyt Jumalan armon kautta perään ajatteleman, kuinka onneton se vieras on, joka tulee hääsaliin ilman häävaatteita. Muutamat Raamatun selittäjät sanovat, että se vieras, joka tuli häihin ilman häävaatteita, on sellainen ihminen, joka kuulu ulkomaaiseen seurakuntaan, vaikka ei ole mitään sisällistä koettelemusta. Se on siis liikkumaton ihminen, jonka omatunto ei ole koskaan herännyt. Mutta kun tämän päivän evankeliumia syvemältä katselee, niin täytyy ymmärtää tämän Raamatun paikan niin, että se ihminen, joka näin tunkeutuu häähuoneeseen, vaikka ei ole häävaatteita, ei ole juuri liikkumaton pakana, vaan se on joskus herännyt, vaikka hän ei ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan tahtoo omaavanhurskautta ylösrakentaa.

Meidän täytyy nyt päättää, että liikkumaton pakana ei tule ollenkaan häähuoneeseen, sillä semmoinen kantaa vihaa sydämessään Kuninkaan palvelijoille. Ei semmoinen tule ollenkaan häähuoneeseen eli siihen tilaisuuteen, että hän tahtoisitotisesti autuaaksi tulla. Mutta herännyt ihminen, joka omanvanhurskauden kanssa taistelee, on usein murheessa ja epäilyksessä ja tahtoo totisesti autuaaksi tulla. Mutta se väärä mahdottomuus on niin suuri ja voimallinen hänessä, ettei hän viitsi riisua itseään alastomaksi ja ottaa häävaatteita päälleen. Sillä hän tekee aina työtä sen päälle, että hän tulisi paremmaksi. Hän tahtoo tulla enkeliksi, ja sitten niin kuin katuvainen enkeli, tahtoo hän tulla Jeesuksen tykö, eikä siis tahdo katuvaisena perkeleenä olla. Omavanhurskaus lykkää mieleen tämännäköiset ajatukset: ”se on mahdotonta, että minä saattaisin tulla kristityksi, koska minä tämmöinen olen. Vähän paremmaksi pitäisi minun tuleman, ennen kuin minä saattaisin Jumalalle kelvata”.

Heränneillä on nimittäin väkevä halu, jonka omanvanhurskauden perkele on ylös herättänyt, että he tahtoisivat tulla hyväksi, mutta ei sillä tavalla, kuin Jumalan sana vaatii, nimittäin armon ja Kristuksen vanhurskauden kautta, vaan omanvanhurskauden kautta he tahtovat tulla autetuksi perkeleen vallan alta. Mutta herännyt ei tule perkeleen vallan alta pelastetuksi omavanhurskaudella, sillä hän

tuntee aina perkeleen kiusauksia, ehkä kuinka tarkka valvominen hänellä olisi. Ja jota tarkempi valvominen on, sen suuremmat kiusaukset ovat. Mutta suruton ei tunne perkeleen kiusauksista mitään, sillä rietas antaa jumalattomille siivon rauhan. Mutta heränneille on rietas hirmuisesti suuttunut ja sen tähden hän kiusaa heränneitä yötä ja päivää. Niitten kiusausten tähden täytyy ihmisen tulla suureksi syntiseksi, koska hän tuntee, että ihmisen luonto on peräti turmeltu. Mutta silloin nousee myös omavanhurskaus kahdelle jalalle, muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi ja kantaa heränneitten päälle yötä ja päivää, sekä saarnaa heränneitten järjessä, että on mahdotonta tulla pelastetuksi perkeleen vallan alta, koska vihollinen aina ampuu nuoliansa ja kehottaa syntiä tekemään. Mutta omavanhurskauden perkele on niin totinen, ettei hän ollenkaan kehota syntiä tekemään, vaan hän kehottaa heränneitä parannusta tekemään. Omavanhurskauden perkele on niin pyhä, että se vaatii puhdasta sydäntä, ennen kuin se laskee heränneitä Jeesuksen tykö.

Semmoisessa tilassa oli ilman epäilemättä se ihminen, joka tuli häähuoneeseen ilman häävaatteita. Sillä jos hän olisi ollut armonvaras, niin hän olisi vastannut: "Minulla on häävaatteet, minä olen pukeutunut päälleni Kristuksen vanhurskauden haemeen". Jos hän olisi ollut senkaltainen omanvanhurskauden palvelija, joka omalla parannuksella on tullut kristityksi, niin hän olisi epäilemättä vastannut: "Minä olen parannuksen tehnyt kaikista synneistä ja luulen kelpaavani näillä siveyden vaatteilla" [Näille Vapahtaja sanoo]: Ystäväni, kuinkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Se mykkä luonto merkitsee, että hän oli herännyt, että hän tunsikin itsekin, ettei hänellä ole häävaatteita. Mutta kun kuninkailla vanhassa testamentissa oli se tapa, että jokaiselle vieraille annettiin uudet häävaatteet, ennen kuin he astuivat häähuoneeseen, niin ei saattanut tämä mykkä vieras panna sitä esteeksi, ettei köyhä mies jaksaa niin kalliita vaatteita ostaa. Jos mykkä vieras olisi sanonut: "Minä olen niin köyhä, etten jaksaa semmoisia häävaatteita laittaa, jotka kuninkaan edessä kelpaavat," niin olisi Kuningas heti kysynyt: "Eikö sinulle ole tarjottu häävaatteita lahjaksi?" Tätä toista kysymystä se mykkä vieras pelkäsi, ja sen tähden hän ei

saattanut puhua mitään. Me tiedämme vakaisesti, että sillä mykällä on totisesti ollut tarjona lupa ensin tulla Kuninkaan vaatekammariin ja vaihtettaa uudet vaatteet päälleen, mutta hänellä oli niin suuri kunnia, ettei hän viitsinyt riisua omia vaatteitaan pois ja ottaa häävaatteita päällensä. Hän oli nimittäin sanonut kuninkaan palvelijoille, jotka käänsivät hänen ottaa häävaatteet päälleen: "Suuri kiitos, tämä tulee liiaksi! En jaksaa minä näitä maksaa!" Ja lahjaksi hän ei tahdo ottaa häävaatteita.

Katsokaat nyt, te mykkät vieraat, jotka aina pakkaatte häähuoneeseen ilman häävaatteita, kuinka te ainakin katsotte ylen Jumalan armoa, ettekä tahdo ottaa hänen lahjojaan vastaan ilmaiseksi, mutta tulevaisen maksun päälle te ottaisitte vaikka kuinka paljon kuninkaalta velaksi. Ettekö näe, kuinka viinaporvari suuttuu hirmuisesti heränneille, jotka eivät ota hänen lahjojaan vastaan, koska hän rakkaudesta ja hyvästä tahdosta tarjoaa heille myrkkyyjään? Mitäs sitten taivaan Kuningas tekee niille, jotka eivät ota hänen lahjojaan vastaan, jotka eivät tunne itse, että he katsovat Jumalan armoa ylen, mutta saarnaavat mahdottomuudesta ja sanovat: "En ole minä mahdollinen Jumalan armoa ottamaan vastaan tämmöisessä huonossa tilassa. Paremmaksi pitäisi minun tulla". Tämä on omanvanhurskauden tunnustus, ja ne omat vaatteet, joita mykkä vieras kantaa päällään, on juuri tämä ajatus: "paremmaksi pitäisi tulla!" Ei tahtonut tuhlaajapoika mennä Isänsä tykö varsin, kun hän tuli traasuperkeleeksi, vaan tuon porvarin tykö hän meni, paimentamaan siikojia, että hän sillä jotakin ansaitsisi. Ja sama vika vaivaa sitäkin ihmistä, joka omilla vaatteillaan tulee häähuoneeseen. Ei hän tahdo riisua omanvanhurskauden räpäileitä pois, ja panna häävaatteita päälleen, vaikka niitä hänelle ilmaiseksi tarjotaan. Mutta siinä makaa alla hirmuinen ylpeys, joka panee hänen ylenkatsomaan Kuninkaan lahjoja. Ja jos viinaporvari suuttuu niille, jotka hänen lahjojaan ylenkatsovat, koska hän rakkaudesta ja hyvästä tahdosta tarjoaa heränneille myrkkyyjään, niin mitä sitten taivaallinen Kuningas tekee sille mykälle vieraille, joka hänen lahjojaan niin kovin ylenkatsoo, ettei tahdo ottaa niitä vastaan, joita Kuningas rakkaudesta ja hyvästä tahdosta tarjoaa. Se on arvattava, että taivaallinen Kuningas suuttuu

senkaltaisille traasuperkeleille, ja sanoo palvelijoilleen: ”Sitokaat hänen kätensä ja jalkansa, ja heittäkäätkä ulkonaiseen pimeyteen!”

Häähuoneessa on vielä paljon niitä vieraita, jotka eivät tahdo mennä Kuninkaan vaatehuoneeseen riisumaan omanvanhurskauden räpäleitä pois päältään ja ottamaan häävaatteita päälleen. Paljon on vielä niitä, jotka omissa repaleissaan tunkeutuvat häähuoneeseen, ja tahtoisivat autuaaksi tulla, mutta eivät tahdo ottaa armoa armosta, vaan tahtovat ansaita sitä omalla parannuksella ja paremmalla katumuksella.

Kuinkas nyt on teidän kanssanne, te traasuperkeleet? Ettekö tahdo ottaa häävaatteita päällemme? Vieläkö tahdotte ylenkatsoa Kuninkaan lahjoja? Kuinka kauan jaksatte paimentaa sikoja ja syödä rapaa yhtenä sikojen kanssa? Riisukaa nyt pois omanvanhurskauden räpäleet, kaikki kerjäläiset, ja pukekaat päällemme kristuksen vanhurskaus uskon kautta. Katsokaat sitä alastonta Jumalan Poikaa, joka on ristin päälle ripustettu. Teidän

tähtenne on Jumalan Poika riisuttu, että te saisitte hänen hameensa suojaksi. Heittäkäätkä nyt hänen hameestaan arpaa, te sotamiehet, koska te olette hänen ristiinnaulinneet. Te Siionin tyttäret, jotka tahdotte aina koreat olla, ottakaat Kristuksen hame päällemme, niin te tulette oikein koreiksi. Koska te tulette häähuoneeseen, niin kaikki taivaan enkelit katsovat teidän päällemme ja ihmettelevät kuinka kauniissa vaatteissa Vapahtajan köyhä morsian on. He ihmettelevät, mistä hän on semmoisen koreuden saanut. Mutta hän vastaa niille, jotka ihmettelevät ja sanoo: ”En ole itse tehnyt, vaan Kuningas on antanut köyhälle morsiamelleen tämän hameen, joka ei ole ommeltu, mutta kudottu ylhäältä alaspäin”. Semmoista vaatetta ei ole monella näinä aikoina. Mutta Jeesuksen köyhä morsian saapi Kristuksen vanhurskauden hametta kantaa, joka on kyllä kaunis ja kiiltävä, ja kelpaa morsiamelle kantaa hänen kunniansa päivänä taivaan häissä. Kelpaa hänen kyllä silloin istua Yljän vieressä nyt ja iankaikkisesti. Amen.

Lähteet: Uusi Postilla 1897.

21. SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ

Lapsukaiseni! Älkäämme rakastako sanalla eli kielellä, vaan työllä ja totuudella. Siitä me tiedämme, että me totuudessa olemme ja taidamme hänen edessään meidän sydämemme hillitä, että jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme, ja tietää kaikki. Te rakka-himmat, jos ei meidän sydämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva Jumalaan.

Ensimmäinen Johanneksen epistola kolmas luku jakeesta 18 jakeeseen 21.

Apostoli Johannes osoittaa tässä paikassa kristi-tyille, ettei heidän pidä rakastaman ainoastaan sa-nalla ja kielellä, vaan työllä ja totuudella. Toiseksi osoittaa hän myös, että meidän pitää hillitä sydä-memme hänen edessään. Kolmanneksi osoittaa hän myös niille, jotka ovat epäilyksissä, että Ju-mala on suurempi kuin ihmisen sydän, josta seu-uraa, että kristityn pitää enemmän uskoa Jumalan sanaa, kuin oman sydämensä tuntemisia.

Näitä Johanneksen opetuksia pitää meidän likem-min tutkisteleman. Ja mitä nyt ensin kuuluu rak-kauteen, niin se näyttää olevan apostolin tarkoi-tus, että rakastaminen suulla ja kielellä ei ole niin vakainen rakkauden merkki, kuin se rakkaus, joka osoittaa itsensä työllä ja totuudella. Rakastaminen suulla ja kielellä tulee niin kuin ulkokultaisuudeksi, jos ihminen ei rakasta työllä ja totuudella. Muuta-mat luonnolliset ihmiset ovat hyvin rakkaat keske-nään, erinomattain, koska paloviina nousee pää-hän. Silloin he antavat suuta toinen toisilleen. Mutta jos kysymys tulee vaivaisten auttamisesta, jonka kautta rakkaus pitäisi tuleman työksi, niin he sanovat: ”ei ole varaa”.

He osoittavat niinmuodoin rakkautensa ainoas-taan suulla ja kielellä, mutta ei työllä ja totuudella. Vaikka kristityn rakkaus on kokonaan erilainen kuin luonnollisen ihmisen rakkaus, niin me kuu-lemme tästä Johanneksen opetuksesta, ettei kris-tityn rakkaus seiso ainoastaan siinä, että me rakas-tamme suulla ja kielellä, vaan sen pitää myös tule-man töihin, niin että jos me näemme yhden kans-saveljen uskossa olevan tarvitsevaisena ruumiin tai sielun puolesta, me annamme hänelle suuta ja otamme häntä ympäri kaulan, mutta emme anna sentähden hänelle mitään, mitä hän tarvitsee; se on rakastamista suulla ja kielellä, mutta ei työllä ja totuudella. Eli jos me näemme jonkun kristityn olevan jossakin erihetkessä ja emme sano hä-nelle, missä hän olisi eksynyt, niin me taas

rakastamme suulla ja kielellä, vaan ei työllä ja to-tuudella. Eli jos me ainoastansa rakastaisimme niitä, jotka pitävät meitä kristittyinä, mutta vihai-simme niitä, jotka pitävät meitä vääränä profeet-tana, niin se olis Vapahtajan käskyä vastaan soti-vainen, joka sanoo: ”Rakastakaat vihollisianne ja siunatkaat niitä, jotka teitä sadattelevat.”

Me tiedämme, että apostoli Johannes, joka oli Jee-suksen rakas opetuslapsi, pitää suurinta murhetta niistä, jotka olivat langenneet armosta. Ja vaikka hän ei ole niin kiivas kuin Pietari saarnaamaan evankeliumia, oli hänellä kuitenkin suuri nöyryys ja hiljaisuus, jonka tähden hän myös oli sovelias aset-tamaan riitaa seurakunnassa. Silloin oli jo tule-massa riita, erinomattain siitä syystä, että muuta-mat kristityt odottivat Vapahtajan heti kohta tule-van hallitsemaan maan päälle tuhanneksi ajasta-jaksi. Mutta niin kauan kuin Johannes oli elämässä, ei vihollinen päässyt katkomaan seurakuntaa mo-niin eriseuroihin.

Mitä Johannes sanoo sydämen hillitsemisestä, on sangen merkillinen. Hän kääntää nimittäin kris-tityitä hillitsemään sydämensä Jumalan edessä, ettei ihmisen sydän pääsisi menemään sivu Juma-lan sanaa. Se tapahtuu vissimmästi, jos kristitty ei ahkeroitse sovittaa sydäntään Jumalan sanan jäl-keen, vaan ainoastaan seuraa sydämensä liikutuk-sia, eikä ota Jumalan sanaa ojennukseksi itselleen, sekä uskossa että elämässä. Ihmisen sydän on ni-mittäin monessa paikassa petollinen. Ja jos ihmi-nen uskoo ainoastaan sitä, mitä hän sydämessään tuntee, ei hän ole silloin hillitsemässä sydäntään Jumalan edessä. Sen kautta tulevat riidat ja eriseu-rat. Yksi sanoo: ”Näin minä olen koetellut sydä-messäni”; toinen sanoo: ”Näin minä olen koetel-lut”, niin tulee siinä vähäinen erotus koettelemuk-sissa ja riita sen päältä, kenenkä koettelemukset ovat oikeat. Mutta jos Jumalan sana otetaan tuo-mariksi, niin tulee kysymys siitä, kuinka Vapahtaja on koetellut, ja ovatko sinun koettelemuksesi oi-keat koettelemukset, jos ne eivät sovi niiden

koettelemusten kanssa, jotka ovat Raamattuun kirjoitettuna.

Kuinka muutamat koettelemukset saattavat olla väärät, ottaa Johannes esimerkin niistä, jotka ovat siinä sieluntilassa, että oma sydän tuomitsee heitä; ne ovat epäilyksissä, eikä niinmuodoin siinä uskossa, että Jumalan armo kuuluu heille. Sillä koska oma sydän tuomitsee, uskovat he, että he ovat kadotukseen annetut. He uskovat ainoastaan mitä sydän sanoo; mutta Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän. Jos nyt ihmisen sydän tuntee eli koettelee ainoastaan Jumalan tuomiota, mutta ei tunne armoa, niin tahtoo senkaltainen ihminen tehdä Jumalan valehtelijaksi, vaikka Paavali sanoo: "Olkoon Jumala totinen sanoissaan, ja olkoon jokainen ihminen valehtelija". Kyllä vissimmästi se ihminen tuntee oikein, jonka sydän tuomitsee häntä, mutta hän tuntee väärin siinä, ettei hän usko, että Jumala on armollinen hänelle. Nyt sanoo apostoli Johannes: "jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi". Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän.

Ei ole siis sydän oikein tuntemassa, koska se ainoastaan tuomitsee meitä, eikä vapauta meitä tuomiosta. Mutta Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, jonka kautta omavanhurskaus tuomitsee kristityitä. Jumala tuomitsee katumattomia, mutta vapahtaa katuvaisia armon kautta. Sitä ei tee ihmisen sydän. Jos me rupeamme ainoastaan sitä uskomaan, mitä oma sydän tuntee, niin me tulemme petetyiksi. Katumattoman sydän ei tuomitse häntä koskaan, ja hän ajattelee siitä, ettei olekaan Jumala vihainen suruttomille syntisille, koska sydän ei tuomitse heitä. Katuvaisen oma sydän tuomitsee häntä, ja hän ajattelee seuraavaisesti siitä, ettei olekaan Jumala armollinen hänelle, koska oma sydän tuomitsee, eikä anna armoa. Mutta molemmat ovat väärässä siinä, ettei kumpikaan usko enemmän kuin oma sydän tuntee. Katumattomat tekevät Jumalan lain valheeksi, ja katuvaiset tekevät evankeliumin valheeksi, koska he epäilevät. Tämä tulee siitä, että itse kukin ottaa sydämensä tuntemiset ja koettelemukset ojennusnuoraksi, eikä Jumalan sanaa. Mutta nyt me kuulemme, että Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, sillä ei auta luottaa oman sydämen päälle yhden katuvaisen, koska se tuomitsee, mutta hänen

täytyy uskoa itsensä Jumalan lapseksi, vaikka sydän tuomitsee. Ja jos hän ei usko vastoin sydäntä, niin hän tekee Jumalan valehtelijaksi, joka on suurempi kuin oma sydän. Silloin ovat sydämen koettelemukset oikeat, koska ne sopivat Jumalan sanan kanssa yhteen.

Me kuulemme nyt tämän päivän evankeliumista, ettei Vapahtaja pidä sitä somana, että yksi katuvaisten sielu on niin epäileväinen, ettei hän tahdo uskoa, ellei hän näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Koska ihminen ei saata hillitä sydäntään Jumalan edessä, menee hän sivuitse Jumalan sanaa. Ja koska oma sydän tuomitsee häntä, eikä usko, että Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, niin lankeaa hän epäilykseen, eikä usko, että Jumala on armollinen, ennen kuin hän näkee ihmeitä ja tunnustähtiä. Me näemme tässä evankeliumissa, että Jumala ja meidän Vapahtajamme yhtä hyvin osoittaa armonsä ihmeellisellä tavalla, vielä niillekin, jotka eivät usko ennen kuin he näkevät ihmeitä. Tätä me tahdomme laveammalta tutkistella, koska me olemme ensinnä avuksemme huutaneet hänen korkeaa nimeään ja rukouksella anoneet hänen armoaan kaikille murheellisille, katuvaisille, epäileväsille, alas painetuille ja hätääntyneille matkamiehille Isän maalle heidän vaivaisuudestaan, heidän viheliäisyydestänsä ja epäuskostansa, niin kauan kuin armon aurinko vielä paistaa taivaan reunalla. Kuule kaikkein murheellisten ja epäileväisten huokaus, sinä suuri Ristinkantaja. Isä meidän, joka olet taivaissa jne.

Evankeliumi. Johannes 4, jakeesta 46 jakeeseen 53.

Vapahtaja soimaa tämän päivän evankeliumissa niitä ihmisiä, jotka eivät tahdo uskoa hänen päälle, elleivät he näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Seuraavaisesti siitä pitää meidän tällä kerralla Jumalan armon kautta perään ajatteleman ja tutkisteleman: Minkä tähden ihmiset eivät tahdo uskoa ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä.

Ensimmäinen tutkisteleminen: Minkä tähden suruttomat eivät tahdo uskoa, että he ovat kadotukseen tuomitut ennen kuin he näkevät ihmeitä?

Toinen tutkisteleminen: Minkä tähden myös katuvaiset, jotka ovat epäilyksessä, eivät tahdo uskoa,

että Jumala on heille armollinen ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä?

Katsokaa uskon alkajan ja päättäjän päälle, te epäileväiset, ja älkää enää seisoko Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Kukatiesi, jos Vapahtaja on aina osoittamassa itsensä teille eli näyttämässä ihmeitä ja tunnustähtiä.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä tähden suruttomat eivät usko, että he ovat kadotukseen tuomitut, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä? Vaikka Jumalan sana todistaa, että tämä luonnollinen elämä ei kelpaa, ja vaatii että yksi sydämen ja mielen muutos pitää tapahtuman. Ja vaikka vielä muutamat puolittain uskovat, ettei ole oikein laita heidän kanssansa, yhtä hyvin, koska heitä soimataan vääryydestä ja heidän jumalaton elämänsä maalataan heidän silmiensä eteen, suuttuvat he neuvon antajalle ja sanovat: oletkopa sinä itse parempi, eli niin kuin juutalaiset sanoivat Vapahtajalle: ”Miksikä sinä itses teet?” Eivät suruttomat ja kääntymättömät ihmiset usko, että he ovat vihan lapsia; että he siinä sielun tilassa ovat kadotukseen tuomitut, sillä ensiksi peittää rietas heidän syntinsä, toiseksi on heillä joku väärä autuuden perustus, jonka päälle he luottavat, kolmanneksi on silmäkääntäjä kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he katsovat kaikki hengelliset asiat nurin.

Me sanoimme, että rietas on peittänyt hänen syntinsä luonnollisella siveydellä ja kuolleella uskolla, ettei omantunnon haavat pitäis haisevan ja märkää vuotaman, ennen kuin vasta iankaikkisuudessa. Vihollinen tekee muutamat synnit luvalliseksi, niin kuin esimerkiksi kohtuullisen ryyppäämisen, jonka kautta omatunto nukutetaan. Jos olisikin joku katumuksen merkki tullut Pyhän Hengen vaikutuksen kautta, ottaa kohtuullinen juomari ja ajaa ulos Pyhän Hengen hedelmän palo viinalla. Ne, joilla on kuollut usko pääkallossa, varastavat armoa niin paljon, ettei Jumalan laki pysty heihin. Koska nyt rietas tällä tavalla peittää synnit siveydellä ja kuolleella uskolla, niin ajattelee sokea raukka, ettei hän ole pahempi muita. Ja jos hän olisi vähän erehtynyt, niin on Jumala armollinen. Muutampi sokea raukka ajattelee myös niin, että jos hänen pitää menemän helvettiin, kyllä muut tulevat perässä. Omavanhurskaus tekee hänet

hyväksi, ettei hän saata tuntea itseensä pahemmaksi muita. Kateus myös tekee sen, ettei suruton ihminen sois muiden tulevan autuaaksi, jos hänen pitää itse menemän kadotukseen. Ja koska rietas on peittänyt hänen syntinsä ja kääntänyt hänen silmänsä nurin, katsoo hän kristillisyyden taikaukseksi taikka perkeleen vaikutukseksi, mutta oman suruttoman tilansa katsoo hän kristillisyydeksi. Kristityt ovat hänen mielestensä väärät profeetat, mutta viinan juomarit ovat Jumalan lapset.

Vaikka nyt kristityt osoittavat hänelle Jumalan sanan kautta, että hänen uskonsa on yksi väärä usko, ja että hän siinä tilassa menee kadotukseen, jos ei parannus tule, mutta ei sokea raukka usko sitä ennen kuin hän näkee ihmeitä ja tunnustähtiä. Ei kohtuullinen juomari usko, että viina eli kohtuullinen ryyppääminen tappaa Pyhän Hengen vaikutukset, ennen kuin hän näkee ihmeitä. Ei hän usko ollenkaan, mitä muut sanovat hänelle viinasta, mutta hän tahtoo itse nähdä sen viinan kauhistuksesta. Ei kohtuullinen juomari pidä vielä sitä ihmeenä, että yksi juomari toisen perästä joutuu näkemään viinan kauhistusta helvetissä. Ei hän pidä vielä sitä ihmeenä, että niin monet juomarit paa-tuvat ja tulevat onnettomaksi sielun ja ruumiin puolesta. Ei hän pidä sitä vielä ihmeenä, että niin moni kaatuu siljolle niin kuin koira. Kohtuullinen juomari on niin kiinteä siinä väärässä uskossa, ettei kohtuullinen ryyppäys tee vahinkoa. Sitä hän ei usko, ellei hän näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Sillä tavalla he kiusaavat Jumalaa. Onkopa Jumala velkapää näyttämään kaikille suruttomille helvetin ja kadotuksen, ennen kuin he uskovat, että helvetti löytyy? Eiköpä siinä ole kyllä, että Jumala on ilmoittanut pyhässä sanassansa sekä taivaan valtakunnan ihanuuden, että helvetin vaivat, ja osoittanut, että ne, jotka elävät suruttomuudessa, tulevat kadotetuksi, jos parannus ei tule. Miksi eivät suruttomat usko, mitä Jumala on sanonut pyhäin profeettainsa, Vapahtajan, apostolien ja opettajien kautta; mutta he tahtovat nähdä ihmeitä. He tahtovat nähdä itsensä helvetissä, ennen kuin he uskovat, että he ovat siellä. Eikö olisi parempi, jos he uskoisivat ilman ihmeitä ja tunnustähtiä. Miksi Vapahtaja soimaa tämän päivän evankeliumissa sanoen: ”Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko”.

Koska suruttomat oikein paatuvat, niin eivät he usko, vaikka näkisivät mitä. Eivät juutalaiset kuitenkaan uskoneet, vaikka he näkivät niin paljon ihmeitä ja tunnustähtiä. Semmoiseksi taitavat myös muut sokeat raukat tulla, niin kuin nähtävä on, etteivät he usko viimein mitään, eivätkä pelkää, vaikka minkä kaltaisia ihmeitä näkisivät. Eikös siinä ole suruttomilla yksi suuri esimerkki, koska nyt juomarit lakkaavat juomasta, viinaporvarit kauhistuvat entistä viinakauppaansa ja kaatavat viinojansa maahan. Kiroilijat lakkaavat kiroilemasta. Varkaat tunnustavat varkautensa ja tuovat takaisin varastettua kalua. Riitaiset pariskunnat sopivat, ja jotka ovat ennen väärin tehneet, anovat nyt anteeksi. Mutta eivät suruttomat ja armonvarkaat tyydy vielä siihen. He sanovat, että semmoisia tunnusmerkkejä mekin saattaisimme tehdä, jos me tahtoisimme. Miksi ette siis tee semmoisia tunnusmerkkejä, koska sanotte saattavanne? Tehkää nyt ensinnä se ulkonainen parannus, koska sanotte saattavanne. Mutta minä pelkään, ettette saata semmoisia tunnusmerkkejä tehdä, ennen kuin vasta helvetissä. Te odotatte aina suurempia tunnusmerkkejä, ette aiokaan parannusta tehdä, ennen kuin maa halkeaa ja pohjattomuus aukenee, ja tulta sataa taivaasta. Niin tekivät Sodomian ja Gomorran miehet. He odottivat siihen asti, että tulta rupesi satamaan taivaasta. Mutta silloin taitaa olla melkein hiljainen parannusta tehdä, koska pää on veden alla.

Toinen tutkistelemus: Minkäs tähden katuvaiset sielut, jotka ovat epäilyksessä, eivät tahdo uskoa ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä? Että suruttomat ja armonvarkaat eivät tahdo uskoa, että he ovat vihan lapset, se ei ole niin suuresti ihmeteltävä, mutta että myös katuvaiset, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä eivät tahdo uskoa, että Jumala on heille armollinen, ennen kuin he näkevät ihmeitä, se on ihmeellisempi. Koska suruttomat, erinomattain armonvarkaat, eivät tahdo uskoa, että Jumala on heille vihainen, eli että he siinä heräämättömässä tilassa ovat vihan lapsia, niin on vihollinen kääntänyt heidän silmänsä nurin, että he eivät näe eivätkä tunne syntejään. Ja koska katuvaiset sielut eivät jaksu uskoa, että Jumala on heille armollinen, niin on myös vihollinen omanvanhurskauden kautta kääntänyt

heidän silmänsä nurin, etteivät he näe muuta kuin tuomiota ja helvettiä silmänsä edessä.

Ja se tapahtuu niin, ettei suruton usko ennen kuin hän näkee, että hän on vihan lapsi. Eikä epäileväinen tahdo uskoa, että hän on Jumalan lapsi sen kalliin sovinnon kautta Jeesusksessa, ennen kuin hän näkee ihmeitä Jumalan armosta. Tämä Vapahtajan soimaus kuuluu minun tutakseni molemmille, sekä suruttomille että epäileväisille. Sillä jos Jumala ei ole velkapää osoittamaan suruttomille ihmeitä, koska hän on sanassaan kutsunut heitä parannukseen, niin ei hän myöskään ole velvollinen osoittamaan epäileväisille ihmeitä, koska hän sanansa kautta on niin monessa paikassa vakuuttanut katuvaaisia sieluja armostaan ja rakkaudesta. Armonvarkaat eivät epäile koskaan Jumalan armosta, mutta katuvaiset sielut epäilevät usein Jumalan armosta. Ja vaikka epäily ei ole Pyhän Hengen vaikutus, todistaa kuitenkin koettelemus, että harva sielu se on, joka ei epäile Jumalan armosta, koska hän on oikeassa synnin tunnossa ja katumuksessa.

Vihollisen tarkoitus on, että suruttomat aina pysyisivät suruttomuudessa, mutta jos joku herää niin koettaa vihollinen kaikella muodolla estää sitä katuvaista sielua uskomasta Vapahtajan päälle. Koska hän ei saata enää pidättää ihmisen sielua suruttomuuden kautta, niin tahtoo hän vangita ihmisen sielun epäilyksen kautta, että hän ainakin saisi sielun omistaa. Se tekee hänelle yhtä, minkä välikappaleen kautta hän voittaa ihmisen sielun, joko se tapahtuu suruttomuuden kautta eli epäilyksen kautta. Hän suopi mielellänsä, että suruton omistaa itsellensä Jumalan armon, vaikka Jumalan armo ei kuulu heille. Mutta katuvaaisia hän koettaa kaikella voimalla estää uskomasta ja omistamasta Jumalan armoa. Ei vihollinen kiusaa niitä epäuskolla, jotka ovat suruttomuudessa. Hän antaa niille nukkumarauhan. Mutta heränneitä hän koettaa oikein keittää ja paistaa. Hän kiskoo ja raataa heidän tuntoansa epäilyksen kautta. Hän ahdistaa heitä metsään, ettei heidän pitäis pääsemän Vapahtajan helmaan. Välistä hän panee mahdottomuuden eteen. Välistä hän panee sen mutkan, ettei olekaan vielä oikea katumus tapahtunut, koska synnin turmelus vielä liikkuu lihassa ja sydän on paha ja vastahakoinen. Mutta armonvaras ei

epäile koskaan Jumalan armosta, vaikka rietas hallitsee koko hänen sydämensä. Mutta ei hän tunne sitä, että rietas on hänen sydämensä haltija. Armonvaras luulee, että hän makaa Vapahtajan sylissä, koska hän makaa riettaan sylissä. Koska hän suuttuu kristityille, ottaa hän Jumalan todistajaksi, ettei hän ole suuttunut.

Koska siis niin on, että armonvarkaat eivät epäile koskaan Jumalan armosta, mutta katuvaiset sielut sitä vastaan epäilevät usein Jumalan armosta, niin ei pitäisi ihmisen, joka on jotakin koetellut armonjärjestyksestä, antaman armonvarkaille nukkumaurauhaa, koska vihollinen tahtoo heitä nukuttaa varastetun armon päälle. Mutta epäileväisille pitää saarnattaman armosta, niin kuin Jumalan sana ja armonjärjestys vaatii, muuten he rupeavat kiusaamaan Jumalaa epäuskollansa, josta Vapahtaja soimaa tämän päivän evankeliumissa: "Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko".

Mutta vasta-alkaville pitää annettaman yksi rakauden opetus ja totutettaman katsomaan Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnit, niin kuin Vapahtaja itse on osoittanut esimerkillänsä. Kussa hän löysi vähäisen katumuksen ainetta, siinä hän osoitti armon. Kussa hän löysi mieluisia, siinä hän kehotti vielä enemmän ahkeruudessa pysymään. Kussa hän löysi paatuneita, siellä hän tuomitsi. Kussa hän löysi epäileväisiä, siinä hän tykö sanoi syntien anteeksisaamisen.

Meillä on se toivo ja uskallus Jumalaan, että epäileväiset sielut nostetaan ylös heidän onnettomasta tilastaan, vaikka kuinka heikot, köyhät ja viheliäiset he olisivat. Jos he ainoastaan kärsivällisyydellä odottavat lunastuksensa hetkeä ja katsovat uskon alkajan ja päättäjän päälle, joka on heissä hyvän työn alkanut. Hän on myös sen päättävä. Aina niille tulee joku neuvo, jotka ovat epäilyksessä ja murheessa. He saavat lohdutuksen, koska he uskovat ja omistavat Jeesuksen vanhurskauden.

Mutta ne onnettomat sielut, jotka vielä makaavat suruttomuudessa, vaikka ovat niin suuren muutoksen nähneet muissa ihmisissä, ja ovat niin

paljon kuulleet saarnattavan siitä oikeasta kristillisyydestä, eivätkä vielä usko, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä. Niistä emme tiedä, mikä loppu heille viimein tulee. Se on usein nähty, että ne ihmiset, jotka enemmän aikaa seisovat Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan, paatuvat viimein niin, ettei pysty heihin muu kuin tulikivi. Jos semmoiset heräisivät kuoleman kauhistuksessa, niin ottaa rietas heiltä silloin pois kaiken uskon ja toivon, ettei heillä ole keinoa muualle kuin kadotukseen.

Katsokaa perään, te armoitetut sielut, ettei omarrakkaus pääsisi sammuttamaan sitä murhetta, jota te olette velvolliset pitämään niistä sieluista, jotka vielä suruttomuudessa ja epäuskossa vaeltavat iankaikkisuuteen. Vaikka teillä itsellä on hauska sen ylenpalttisen armontuntemisen kautta, joka teidän sydämiinne vuodatettu on, niin muistakaa kuitenkin, että vielä moni teidän veljistänne ja sisaristanne makaa niin kuin kuninkaanmiehen poika, sairaana ja vankina, joitten tuntoa epäusko raataa, että ovat kuolemaisillaan. Rukoilkaa, että Herra Jeesus sanansa voimalla parantaisi kaikki pojat ja tyttäret, jotka sairastavat hengellisen kuoleman tautia. Jeesus on käskenyt teidän panna kätenne sairasten päälle, niin he paranevat. Ja Pyhä Paavali sanoo: "Iloitkaa iloisten kanssa ja itkekää itkeväisten kanssa". Ja koska te näette jonkun veljistänne hengellisessä ja maallisessa hädässä, niin lohduttakaa häntä. Ylös kehottakaa lailta alaspainetuita uskon kilvoitukseen, puhukaa suloisesti niiden kanssa, jotka ovat epäilyksessä.

Murehtikaa murheellisten kanssa, auttakaa toinen toistanne niin hengellisessä kuin maallisessakin hädässä. Kehottakaa alaspainettuja, puhukaa suloisesti niitten kanssa, jotka ovat epäilyksissä. Vahvistakaa väsyneitä, rukoilkaa niiden edestä, jotka ovat vankeudessa ja pimeydessä, että hekin keran pääsisivät irti vihollisen pauloista, ja saisivat tuntea sen ilon, joka uskovaisille määrätty on. Ja jos mahdollinen on, niin pitäkää rauha kaikkien ihmisten kanssa, ja rukoilkaa niiden edestä, jotka heikot ovat. Aamen!

Lähteet: Uusi Postilla 1897 ja Isak Poromaan jäljennöskirja (alku puuttuu).

21. SUNNUNTAINA KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ

Lapsukaiseni! Älkäämme rakastako sanalla eli kielellä, vaan työllä ja totuudella. Siitä me tiedämme, että me totuudessa olemme ja taidamme hänen edessään meidän sydämemme hillitä, että jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme, ja tietää kaikki. Te rakka-himmat, jos ei meidän sydämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva Jumalaan.

Ensimmäinen Johanneksen epistola kolmas luku jakeesta 18 jakeeseen 21.

Apostoli Johannes osoittaa tässä paikassa kristi-tyille, ettei heidän pidä rakastaman ainoastaan sa-nalla ja kielellä, vaan työllä ja totuudella. Toiseksi osoittaa hän myös, että meidän pitää hillitä sydä-memme hänen edessään. Kolmanneksi osoittaa hän myös niille, jotka ovat epäilyksissä, että Ju-mala on suurempi kuin ihmisen sydän, josta seu-uraa, että kristityn pitää enemmän uskoa Jumalan sanaa, kuin oman sydämensä tuntemisia.

Näitä Johanneksen opetuksia pitää meidän likem-min tutkisteleman. Ja mitä nyt ensin kuuluu rak-kauteen, niin se näyttää olevan apostolin tarkoi-tus, että rakastaminen suulla ja kielellä ei ole niin vakainen rakkauden merkki, kuin se rakkaus, joka osoittaa itsensä työllä ja totuudella. Rakastaminen suulla ja kielellä tulee niin kuin ulkokultaisuudeksi, jos ihminen ei rakasta työllä ja totuudella. Muuta-mat luonnolliset ihmiset ovat hyvin rakkaat keske-nään, erinomattain, koska paloviina nousee pää-hän. Silloin he antavat suuta toinen toisilleen. Mutta jos kysymys tulee vaivaisten auttamisesta, jonka kautta rakkaus pitäisi tuleman työksi, niin he sanovat: ”ei ole varaa”.

He osoittavat niinmuodoin rakkautensa ainoas-taan suulla ja kielellä, mutta ei työllä ja totuudella. Vaikka kristityn rakkaus on kokonaan erilainen kuin luonnollisen ihmisen rakkaus, niin me kuu-lemme tästä Johanneksen opetuksesta, ettei kris-tityn rakkaus seiso ainoastaan siinä, että me rakas-tamme suulla ja kielellä, vaan sen pitää myös tule-man töihin, niin että jos me näemme yhden kans-saveljen uskossa olevan tarvitsevaisena ruumiin tai sielun puolesta, me annamme hänelle suuta ja otamme häntä ympäri kaulan, mutta emme anna sentähden hänelle mitään, mitä hän tarvitsee; se on rakastamista suulla ja kielellä, mutta ei työllä ja totuudella. Eli jos me näemme jonkun kristityn olevan jossakin erihetkessä ja emme sano hä-nelle, missä hän olisi eksynyt, niin me taas

rakastamme suulla ja kielellä, mutta ei työllä ja to-tuudella. Eli jos me rakastaisimme ainoastansa niitä, jotka pitävät meitä kristittyinä, mutta vi-haamme niitä, jotka pitävät meitä vääränä pro-feettana, niin se olisi sotivainen Vapahtajan käskyä vastaan, joka sanoo: Rakastakaat vihollisianne, ja siunatkaat niitä, jotka teitä sadattelevat.

Me tiedämme, että Apostoli Johannes, joka oli Jee-suksen rakas opetuslapsi, piti suurinta murhetta niistä, jotka olit langenneet armosta, ja vaikka hän ei ollut niin kiivas, kuin Pietari, saarnaamaan Evan-geliumia, oli hänellä kuitenkin suuri nöyryys ja hil-jaisuus, jonka tähden hän oli sovelias asettamaan riitaa seurakunnassa. Sillä Johanneksen aikana oli jo vihollinen viskannut eripuraisuuden siemenet Jumalan seurakuntaan.

Mitä Johannes sanoo sydämen hillitsemisestä, on sängen merkkillinen. Hän käskää kristityitä hillitä sydämensä Jumalan edessä. Ettei pääsisi Ihmisen sydän menemään sivuitse Jumalan sanaa. Se ta-ptahtuu vissimmästi, jos yksi kristitty ei sovita sydä-mensä Jumalan sanan jälkeen. Jos hän ainoastansa seuraa sydämensä liikutuksia, Eikä ota Jumalan Sa-naa ojennukseksi sekä uskossa, että Elämässä. Ih-misen sydän on monessa paikassa petollinen, ja jos ihminen ainoastansa uskoo sitä, mitä hän sydä-messänsä tuntee, ei hän ole silloin hillitsemässä sydämensä Jumalan edessä. Sen kautta tulevat riidat ja Eriseurat, koska yksi sanoo: Näin minä olen koetellut; ja toinen sanoo: Niin minä olen koetel-lut: ja siitä tulee tinka, kuka olis oikein koetellut.

Mutta jos Jumalan Sana otetaan tuomariksi, niin tulee kysymys siitä, kuinkas Vapahtaja on koetel-lut? Kuinkas Pietari, Paavali ja Johannes ovat koe-telleet. Ja Esimerkiksi, kuinka muutamat koettele-mukset, saattavat olla väärät koettelemukset, ot-taa Johannes niitä, jotka ovat siinä sielun tilaisuudessa, että oma sydän tuomitsee. Net ovat epäi-lyksessä, eikä niin muodoin usko, että Jumalan armo kuuluu heille. Sillä koska omatunto eli oma sydän tuomitsee, uskovat he, että he ovat

kadotukseen annetut, he uskovat ainoastansa, mitä he sydämessänsä tuntevat. Mutta Jumala on suurempi, kuin Ihmisen sydän. Jos nyt Ihmisen sydän tuntee ainoastansa tuomiota ja kadotusta, ja niin muodoin tuomitsee ihmistä helvettiin, niin on tämä sydämen eli omantunnon tuomio, itsestään oikea, sillä ei armonvarkaan sydän tuomitse häntä helvettiin, mutta siinä on sen ihmisen sydän petollinen, joka aivan tuomitsee, että Jumala tehdään valehtelijaksi, koska semmoinen ei hillitse sydämensä Jumalan edessä, ei sovita sydämensä Jumalan sanan jälkeen. Mutta Paavali sanoo: Olkoon Jumala totinen sanoissansa, ja oikea tuomitessansa.

Kyllä vissimmästi se ihminen tuntee oikein, jonka sydän tuomitsee häntä, mutta hän tuntee väärin siinä, ettei Jumala saata häntä armahtaa. Nyt sanoo Apostoli Johannes: Jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi. Se on: Jumala on suurempi kuin ihmisen sydän, sillä ei Jumala ainoastansa tuomitse, vaan hän armahtaa myös katuvaisia. Jos me rupeamme ainoastansa sitä uskomaan, mitä sydän tuntee, niin me tulemme petetyksi. Sillä katumattoman Ihmisen sydän ei tuomitse häntä koskaan. Ja hän ajattelee siis, ettei tuomio kuulu hänelle, mutta ainoastansa Armo. Katuvaisen oma sydän tuomitsee aina, ja hän ajattelee siis, ettei olekaan Jumala armollinen, vaan ainoastansa vihainen. Mutta molemmat ovat väärässä, sillä ettei kumpikaan usko muuta, kuin mitä oma sydän tuntee. Katumattomat tekevät Jumalan lain valheeksi, ja katuvaiset tahtovat tehdä Evankeliumin valheeksi. Tämä tulee siitä, että itse kukin ottaa oman sydämensä tuntemiset ja koettelemukset ojennusnuoraksi, eikä ota Jumalan Sanaa ojennusnuoraksi. Mutta Johannes sanoo, että Jumala on suurempi, kuin Ihmisen Sydän: ja Ettei auta luottaminen ainoastansa Oman sydämen päälle.

Mutta silloin ovat sydämen koettelemukset oikeat, jos he sopivat Jumalan Sanan kanssa yhteen.

Me kuulemme myös tämän päivän Evankeliumista, ettei Vapahtaja pidä ollenkaan somana niitä ihmisiä, jotka ei tahdo uskoa, ellei he näe ihmeitä ja tunnustähtiä. Koska Ihminen ei saata hillitä sydämensä Jumalan edessä, menee hän sivuitse Jumalan sanaa; ja koska oma sydän ei tuomitse

häntä, tahtoo hän aivan varastaa armoa: Koska taas oma Sydän aivan tuomitsee häntä: Silloin hän ei tahdo uskoa, ennen kuin hän näkee ihmeitä ja tunnustähtiä, että Jumala on armollinen.

Että Vapahtaja yhtä hyvin osoittaa armonsa niille, jotka rukoilevat ja pyytävät apua häneltä, vaikka he ovat niin uskottomat, ettei he tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä, se myös annetaan meille tiettäväksi tämän päivän evankeliumissa, jota meidän pitää laveammalta tutkisteleman, koska me ensinnä avuksemme huumamme hänen korkeamman voimansa, ja hänen omalla rukouksellansa anomme Häneltä armoa kaikille murheellisille, katuvaisille, epäileväisille ja alas painetuille sieluille, että he jaksaisit uskoa, että Jumala on heille armollinen: Kuule o! Armollinen Vapahtaja niitten murheellisten ja alas painettuin huokaus: Isä meidän jne.

Tämän päivän evankeliumissa soimaa Vapahtaja niitä ihmisiä, jotka ei tahdo uskoa hänen päälensä: Ellette näe ihmeitä ja tunnustähtiä, niin ette usko. Seuraavaisesti siitä pitää meidän Jumalan Armon kautta tutkisteleman, minkä tähden Ihmiset ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä.

Ensimmäinen tutkisteleminen. Minkä tähden suruttomat ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät Ihmeitä?

Toinen tutkisteleminen: Minkä tähden heränneet ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä?

Katsokaat uskon alkajan ja päättäjän päälle, te epäuskoiset, ja älkää enää seisoko Pyhän Hengen vaikutuksia vastaan. Kuka tiesi, jos Vapahtaja on aina osoittamassa teille ihmeitä ja tunnustähtiä.

1. Minkä tähden suruttomat ei tahdo uskoa, että he semmoisena ovat kadotukseen tuomitut, minkäs tähden suruttomat ei tahdo uskoa, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnus tähtiä, että heille kuuluu tuomio? Sen tähden ilmankin, että rietas on antanut heille sen uskon, että he ovat Jumalan lapset kasteesta saakka: Rietas on antanut heille heidän syntinsä anteeksi, ja hän on myös antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät

profeetat ja villihenget, jotka ei anna kunniallisille ihmisille omantunnon rauhaa.

Suruttomat uskovat enemmän kuin mitä Jumalan Sana sisällänsä pitää. He uskovat, että kaikki ihmiset tulevat yhteen paikkaan. Ei he sitä usko, että suruttomat ovat keiturit, joita Paimen panee vasemmalle puolelle, ja käskee heidän mennä siihen iankaikkiseen tuleen, joka perkeleille ja hänen enkeleillensä valmistettu on. Eikä suruttomat usko, että kristityt ovat Jumalan lapset, kuinkas he saattavat sitä uskoa, koska rietas on antanut heille sen vakuutuksen, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, jotka ei ole ansainneet yhtään Armoa.

Ei Juudalaiset uskoneet, että Vapahtaja oli Jumalan poika, vaan he pidit häntä kansanhäiritsijänä, ja vääränä profeettana, jonka piti kärsimän kuoleman rangaistuksen. Samalla tavalla tuomittiin kristityt kuolemaan Juudalaisilta ja pakanoilta kristillisyyden tähden. Mutta ei tämän aikaiset Juudalaiset ja pakanat tahdo tunnustaa, että he vihaavat kristityitä, vaan he ovat itse kristityt, ja kristityt ovat villihenget. Senkaltaisen vakuutuksen on rietas antanut tämän aikaisille Juudalaisille ja pakanoille, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, mutta olipa entisillä Juudalaisilla sama usko, että kristityt olit väärät profeetat ja villihenget. Senkaltaisen vakuutuksen on rietas antanut tämän aikaisille Juudalaisille ja pakanoille, että kristityt ovat väärät profeetat ja villihenget, mutta olipa entisillä Juudalaisilla sama usko, että kristityt olit väärät profeetat ja villihenget. Mutta itsensä he pidit kristittyinä. He sanoit myös Vapahtajalle: Meillä on Isä, nimittäin Jumala. Juudalaisilla on siis se usko, että he ovat Jumalan lapset. Mutta ei sen aikaiset, eikä tämän aikaiset, Juudalaiset usko, että he ovat siitä Isästä Perkeleestä, ei he sitä usko, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä. Ja vaikka he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä tapahtuvan, ei ne sentähden usko, että Vapahtajan Jumalallisen voiman kautta semmoiset muutokset tapahtuvat, vaan he luulevat ja sanovat: Eikö myös, että Belsebubin, Perkeleiden päämiehen kautta, semmoiset ihmeet tapahtuvat.

Muutammat sanovat, että omantunnon vaiva on riettaan hengen vaikutus, ja muutammat luulevat, että hengellinen ilo on riettaalta. Kuinkas he sitten

uskoisit, että tämä heräys on Jumalan voiman kautta tapahtunut, koska vihollinen on kääntänyt heidän silmänsä nurin, ja niin kuin Paavali on kirjoittanut, sovaissut uskottomien taidot, että heidän pitää valheita uskomaan. Ei paatuneet usko, että tämä heräys on Jumalasta, vaikka he näkisit minkäkaltaisia ihmeitä ja tunnustähtiä, vaan he luulevat, että se on yksi Perkeleen petos ja villitauti, niin kuin Juudalaiset siihen aikaan sanoit Vapahtajan ulos ajavan Perkeleitä Belsebubin voimalla. Niin on myös näinä aikoina vihollinen uskotanut orjiansa, että tämä muutos ihmisten ulkoisessa ja sisällisessä elämässä on tullut riettaalta, josta he siis päättävät, että entinen kuollut usko, se oli Jumalasta, ja entinen elämä, se oli oikea elämä. Koska ihmiset joit ja tappelit, kiroisit ja varastit, huoraisit ja pidit viinakauppaa, silloin olit he kristityt. Koska he teit katumuksen ja parannuksen, ja rupeisit heittämään pois juopumuksen ja kirouksen, tappeluksen ja viinakaupan, silloin he tulit villihengeksi ja vääräksi profeetaksi. Entinen elämä oli Pyhän Hengen vaikutus, mutta se muutos, joka nyt on tapahtunut, se on riettaalta. Sentähden suruttomat ei usko, että heille kuulu tuomio, ja että siinä suruttomuuden tilassa menevät kadotukseen, jos totinen katumus ja parannus ei tule ennen kuolemaa.

2. Minkä tähden heränneet ei tahdo uskoa, että Jumalan armo kuuluu heille. Minkä tähden heränneet ei usko, ennen kuin he näkevät ihmeitä ja tunnustähtiä? Sen tähden heränneet ei jaksa uskoa, että omavanhurskaus ahdistaa heitä pois Vapahtajan tyköä, sillä he luulevat, ettei Jumalan armo kuulu heille, niin kauan, kuin heidän sisällinen olento on niin kolo ja kauhistavainen, niiden pahain ajatusten, niin myös haluin ja himoin tähden, joita rietas tuopi mieleen. Heränneet ei jaksa uskoa, että Vapahtaja ottaa katuvaaisia perkeleitä vastaan, vaan he odottavat aina, että he tulisit vähän paremmaksi. Mutta koska he tulevat paremmaksi ja ei paremmaksi, tulee omavanhurskaus ja ryöstää heidän uskonsa. Omavanhurskaus vajottaa heitä Epäilykseen. Omavanhurskaus on niin totinen olevanansa, koska hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi, ja lykkää katuvaisen mieleen senkaltaiset ajatukset, ettei ole riettaan kaltaisena menemistä Vapahtajan tykö, vaan paremmaksi

pitää hänen tuleman ennen kuin hän kelpaa Vapahtajalle. Mutta me olemme nähneet, että Itsepääperkele ei viitsi nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat. Hän kysyy varsin: Mikäs ulvominen se on? Ei Rietas suutu juomareille, jotka huutavat kujissa ja välistä ulvovat, niin kuin nälkähukat, koska he tuntevat veren hajua: Ei Rietas sano siiveille huorille, jotka itkevät kunniansa perään: että se on kissan ääni. Kyllä Rietas niitä kärsi ja surkuttelee, että heidän täytyy kärsiä niin paljon vääryyttä ilman syytä, koska heitä viattomasti haukutaan, mutta jos yksi katuvainen sielu itkee ja huokaa, silloin suuttuu rietas äijä, ja sanoo: Mikäs ulvominen se on? Siitä arvataan, ettei Rietas ota vastaan katuvaisia, jotka itkevät ja huokaavat syntinsä

tähden. Enemmän rietas pilkkaa katuvaisten kyyneleet. Sillä katuvaisten kyyneleet polttavat suruttoman tuntoa niin, että suruttomat ja armonvarkaat häätyvät ulos paeta, siitä paikasta, kussa kristityt ovat omantunnon vaivassa eli ilossa. Koska siis rietas ei viitsi nähdä semmoisia, jotka itkevät ja huokaavat, niin se on arvattava, että heidän täytyy mennä Vapahtajan tykö, vaikka omavanhurskaus ei voi laskea katuvaisia Vapahtajan tykö, mutta mihinkä kuitenkin on turva. Ei suinkaan rietas huoli heistä, niin kauan kuin he ovat katumuksessa, ehkä hän kateuden tähden ei sois heidän tulevan armoitetuksi, sen tähden hän kiusaa heitä hirmuisesti pahoilla ajatuksilla...

Lähteet: Uusi Postilla 1897 ja loppuosa Seppo Leivon kokoelmasta, josta alku ja loppu puuttuvat.